

GROOVE

Nummer 7 • 2009 Sveriges största musiktidning

Ane Brun • Slaraffenland • Adam Helding
Prenumeranter får
Unik CD
Little Dragon • C.Harmé • Ruh

MARKUS KRUNEGÅRD

Hårdjobbare i popfacket

Mustasch
Taken By Trees
Fontän
Ken Ring
Immortal

Jonas Kernell Alberta Cross
Jennie Abrahamsson Jay Reatard
Quiet Nights Orchestra Farida
Klas Eriksson Swedish for Beginners

OSCAR ANDERBERG

- 4 Fontän**
- 5 Jonas Kernell ▲**
- 6 En unik lansering av en i särklass ointressant artist**
- 6 Alberta Cross**
- 9 Immortal**
- 10 Blågult guld**
Swedish for Beginners
Farida
Klas Eriksson
Quiet Nights Orchestra
- 13 Ken Ring**
- 15 Jay Reatard**
- 15 Jennie Abrahamson**
- 16 Markus Krunegård**
- 18 Mustasch**

HELENA BLOMQVIST

- 20 Taken By Trees ▲**
- 22 Liverecensioner**
Teddybears, Anna von Hauss-
wolff, Hajen, [ingenting]
- 25 Skivrecensioner**
- 31 Groove CD 7 • 2009**

LEDARE

Återkomster och återkomster

Det är intressant hur artister som räknats ut kan komma tillbaka och göra intressant och spännande musik, men ibland och för vissa kan det vara förutsättningen att överhuvudtaget hitta inspiration.

Ken Ring är en överlevare som återigen släpper ny platta (på egen hand) och som sannolikt kräver tuffa omständigheter för att kunna leverera låtar som känns i maggroppen. Om man nu kan kalla hans mellanklassfamiljeliv för tufft. Men efter att jämfört Kens nya platta med Jay-Z:s monsterplatta är domen tydlig: Ken berör fortfarande med sitt råa och direkta uttryck medan Jay-Z:s tomma poseringar bara är tröttsam underhållning jag kan vara utan. Kens musik "går igenom rutan", som man säger på tv-språk, på egen hand medan Jay-Z behöver bombastiska producenter, blingbling och larger than life-känsla för att connecta med publiken. Som tur

är för Jigga så garanterar hans cash och berömmelse det som behövs för att lyckas även denna gång.

Men Whitney Houston är också tillbaka. Hon får så klart hjälp med allt, från utseende till musik, men lyckas ändå nå fram till hjärtegruppen. Hon har gått igenom helvetets portar och överlevt och kan nu berätta om det. Hennes delvis dokumentära platta är mycket mer drabbande än någon som förvandlats till en endimensionell figur som bara skryter om vad han gjort istället för att göra det. Ghettomusikens koppling till det äkta råder fortfarande om jag får bestämma. Underhållande konst är alltid mer givande än hjärndöd underhållning.

GARY LANDSTRÖM
gary@groove.seOmslagsfoto
Mattias Elgemark

Groove är en oberoende musiktidning som ges ut av Musiktidning i Göteborg AB.

Groove
Box 112 91
404 26 Göteborg

www.groove.se
myspace.com/magazinegroove
groove.9mv.com
Telefon 031-833 855
Elpost info@groove.se
Plusgiro 18 49 12-4

Chefredaktör & ansvarig utgivare
Gary Landström, gary@groove.se

Redaktör svensk musik
Johan Lothsson
johan@groove.se

Layout
Henrik Strömberg
hs@groove.se

Annonser & Groove-CD
Per Lundberg GB
per@groove.se
0735-43 59 66

Groovearbetare i detta nummer

Rebecka Ahlberg	Sofia Johansson
Oscar Anderberg	Robert Lagerström
Dan Andersson	Hans Larson
Jonas Appelqvist	Emerentia
Alexandra Bengtsson	Leifsdotter Lund
Roger Bengtsson	Daniel Magnusson
Rasmus Blom	Maria Peterson
Simón Bustamante	Anders Samuelsson
Mathilda Dahlgren	Björn Schagerström
Mattias Elgemark	Magnus Sjöberg
Fredrik Franzén	Mathias Skeppstedt
Anna Gustafsson	Anders Teglund
Torbjörn Hallgren	Michaela Tungström

Praktikant **Hanna Lindahl**

Tryck **Kungsbacka Graphic**

ISSN 1401-7091

Åsikter uttryckta i denna publikation är antingen skribenternas eller de intervjuades och speglar nödvändigtvis inte den ansvarige utgivarens, redaktionens eller annonsörers åsikter. För icke beställt material ansvaras ej. Citera oss gärna, men ange då Groove som källa. Alla rättigheter är reserverade. För beställt material köper Musiktidning i Göteborg AB all förfoganderätt. Allt material lagras elektroniskt och publiceras på internet, eventuellt förbehåll mot detta måste göras före publicering. Tävlingsdeltagare svarar själva för eventuell vinstskatt.

Nya Studion hösten 2009

Nya Studion är platsen för nyskriven dramatik såväl svensk som internationell. För biljetter se www.stadsteatern.goteborg.se

Jonas Hassen Khemiris

VI SOM ÄR HUNDRA

Urpremiär 18 september Regi MELLIKA MELANI

KROSSAD

Sverigepremiär 6 november

Av AILÍS NÍ RÍAIN Regi NORA NILSSON

FÖRVARET

Urpremiär 30 november

Av JOHANNES ANYURU & ALEKSANDER MOTTURI Regi HENRIK DAHL

Biljetter 031-708 71 00
Restaurangen 031-708 70 90
www.stadsteatern.goteborg.se

 **Göteborgs
Stadsteater**

Den kommer från Dalarnas mörka skogar och från betongen vid Masthuggets hamn. Från en björns avbrutna vintervila och från vildmarksdokumentärer. Fontäns musik kan ibland verka världsfrånvänd, men så handlar det också om ögonblick som bara kan ses om man sluter sig en aning.

KARL ISAKSSON

Soundtrack till evolutionen

I EN MÖRK OCH NÄSTINTILL ogenomträngligt spretig skog står en äldre jägare med gevär ansikte mot ansikte med en nyvaken och rasande brunbjörn. Från jägarens sargade ansiktsdrag kan man tyda lika mycket rädsla som koncentration. Björnen däremot är fullpumpad av ren ilska och gör sig så stor som möjligt.

– Man frågar sig, vem kommer segrande ur den här situationen, säger Jesper Jarold och tittar på tavlan, som inte bara gett upphov till Fontäns senaste albumtitel utan även gett namn till studion den är upphängd i, Avbruten Winterwihla.

Studion i sig är i en lokal belägen i ett intetsäggande betongfundament ett stenkast från Masthuggstorget. Det är långt ifrån djur, natur och psykedeliska mönster. Tavlan med jägaren och björnen hänger på en vägg i köket och vakar över Jesper Jarold och Johan Melin medan de diskuterar historien bakom deras andra album, *Winterwihla*.

Tanken om att hitta inspiration från bilder och då framför allt från naturen är inget som stannar vid albumtiteln. Fon-

täns övervägande tillvägagångssätt vid skapandet är att visualisera något och sedan sätta ljud på det. Klara musikaliska likheter med Giorgio Moroders disco i sakta mak, 70-talets psykedeliska toner och Cans monotona kraut får i vissa fall ställa sig vid sidan för naturdokumentärer och evolutionsteorier.

– Vi har pratat mycket om evolutionen, om den tidiga människan och människoapan, säger Johan.

– Om inre läten, fyller Jesper i.

– Precis. Om hur en neanderthalar skulle kunna låta. Vi har även snackat mycket om mötet mellan homosapiens och neanderthalarna, för dom har ju tydligen levt ihop under ett par tusen år. Man kan ju fråga sig hur dom mötena gick till.

Hur visar sig det här konkret i er musik?

– Vi döpte en låt till *Neanderthaler*.

– I den har vi lagt in rytmiska andningsljud och ljud som vi ser som primitiva, förklarar Jesper.

Tanken med att spela in vissa spår i en bakstuga i Dalarna gav i sin tur albumets

känsla av avskildhet och mörker, långt ifrån ringande mobiltelefoner och räkningar. Jesper hyrde stugan av sin mor och han lånade även hennes klocksamling och tramporgel som fick smycka första- och sistaspåret.

Till skillnad från den spretiga historia med olika musikaliska infallsvinklar som debuten *Auktionskammarn* från 2006 uppvisar, har Jesper och Johan haft en mer återhållsam utgångspunkt på *Winterwihla*. De har jobbat med samma sorts instrument genom i stort sett varje spår och arbetet med skivan gjordes under en kortare period. Därav den mer enhetliga känslan.

– Den gör sig bäst i sin helhet. Vi hade en liten idé att om man kör den på repeat ska slutet på skivan smälta in med början. På så sätt kan man lyssna på skivan om och om igen, säger Johan.

Den kreativa processen under *Winterwihla* gick ut på att Jesper spelade in någon harmoni eller melodi, byggde på den och lät sedan Johan snickra ihop

produktionen medan han själv ”flåsade i nacken”.

– Vi brukar säga att Jesper är den organiske och jag är den elektroniske, säger Johan, som bland annat kommer från en bakgrund av elektronisk musik.

Jesper kan man hitta bakom Olle Ljungström och som gitarrist i Göteborgsbandet Svenson. Det var också i Svenson som Jesper började gro idéer som föll sig bättre i ett annat sammanhang och som slutligen fann sin plats i Fontän.

Med de Morricone- och Moroder-vibbar som *Winterwihla* emellanåt avger är det inte helt omöjligt att man i framtiden kommer att se Fontän på omslaget till ett filmsoundtrack. Johan skulle gärna ge sig en dokumentärer.

– Att musiksätta verkliga händelser, det vore något.

Men tills dess får vi som lyssnar fortsätta att använda oss av Fontäns musik som spegel för vår egen fantasi. Himlen är gränsen, men skogen är bara början.

DANIEL MAGNUSSON

JONAS KERNELL

Veteran presenterar nytt

2007 spelade Jonas Kernell med Love Kills. Han var lärare och hade musiken vid sidan om. Love Kills gjorde en spelning som förband till Johnossi men sen blev det tyst. Tills nu. Under 2009 har både Jonas Kernell och Daniel Gilbert från bandet spelat in eget material.

JONAS HAR VARKEN SKIVBOLAG eller körkort för tillfället och funderar därför på om det någon gång blir en turné med hans soloprojekt så får han söka sponsring hos Västtrafik.

– Jag älskar att turnera men har gjort det så mycket att det inte finns så många myter eller historier kvar att utforska. Att medlemmarna i Her Majesty står upp idag är ett smärre mirakel, skrattar han.

1994 släppte Jonas Kernell sin första skiva tillsammans med Fredrik Lindson från Embassy, Stefan Nilsson i Kingston Air Force och Pop-Lars som Planet Caravan. Broder Daniel spelade på releasefesten men Planet Caravan splittrades kort därefter. Samtidigt som Jonas spelade med Planet Caravan drev han Kompaniet. Sen kom Sludge Nation.

– Sludge Nation utvecklades till Her Majesty. Trummisen blev vår manager och Patrik Herrström tog över. Och så Timo då.

Vad hände med Her Majesty, det viskades om något slags återförening för något år sedan?

– Her Majesty bestod av fem låtskrivande romantiska cyniker och en partymaskin bakom trummorna. Alla våra olika viljor, musikaliska riktningar och det faktum att vi flyttade gjorde det svårt att hålla ihop.

Vad gör dom andra?

– Timo är en av de mest kreativa människor, och han släpper snart ny skiva igen, Måns och Pieter jobbar båda med skola och Chris har ett surfband. Patrik Herrström har inte gått hem från krogen på 25 år. Dessutom har ju Måns sitt soloprojekt han med.

Det finns inget gräl bakom?

– Nej, vi skrattar oss fortfarande förärvade när vi ses.

På Jonas Myspace-sida ligger det åtta osläppta låtar. Åtta låtar han spelat in hemma under sommaren och en tillsammans med Daniel Gilbert och Oscar Wallblom.

– Jag spelade in låtarna i somras när jag köpte inspelningsutrustning jag länge dragit mig för att köpa. Jag är helt handikappad när det gäller datorer och teknik

men när jag väl satt mig in i det, flöt det på och vips var 20 låtar inspelade.

Saknar du att ha ett band med dig?

– Jag saknar gruppdynamiken, kompromisserna och känslan av delat ansvar från samtliga band jag spelat i. Det kan vara precis samma saker som är sköna att slippa med att göra grejer i eget namn. Jag har alltid låten klar innan texten kommer. Det är när jag försöker ta det vidare därifrån som jag kan sakna bandkompisar.

På låten *What's happening?* är Daniel Gilbert och Oscar Wallblom från Håkan Hellströms band med. Kommer dom vara med något mer?

– Den låten spelades in när vi spelade som Love Kills, men dom spelar med andra band och har väldigt mycket att göra. Våra vägar har varit svårkorsade det senaste.

Har du hört något av Daniel Gilberts soloskiva?

– Ja, jag har varit med och spelat lite på den, och det jag hört är otroligt bra, Oscar är Sveriges bästa basist och han borde också släppa en egen skiva snart tycker jag.

EMERENTIA LEIFSDOTTER LUND

Pustervik Baren

- 19/9 Woody West: **Daniel Gilbert**
- 21/9 **Pingisklubben**
- 22/9 **Klubb Mullvad**
- 23/9 Woody West: **Jeremy Jay** [US]
- 24/9 **M.A Numminen**
- 25/9 **Friday I'm In Love**
- 26/9 **Soulastatic**
- 27/9 Woody West: **Alela Diane** [US]
- 28/9 **Pingisklubben**
- 29/9 Woody West: **The Whispertown 2000** [US]
- 30/9 Klubb Zebra: **Hurdle Brothers**
- 2/10 **Club Slacker**
- 3/10 **Tokdisco**
- 5/10 **Pingisklubben**
- 6/10 **Klubb Mullvad**
- 7/10 WW: **John Vanderslice** [US]
- 8/10 Woody West: **The Handsome Family** [US]
- 9/10 **Kulturnatta**
- 10/10 **Locus**
- 12/10 **Pingisklubben**
- 13/10 **Klubb Mullvad**
- 15/10 Klubb Zebra: **West of Eden**
- 16/10 **Pustervik Dansar och Ler**
- 17/10 **Woody West**
- 19/10 **Pingisklubben**
- 20/10 **Moozy moozy**
- 21/10 Woody West: **Cracker** [US]
- 23/10 **Friday I'm In Love**
- 24/10 **I Love Pustervik**

Med reservation för ändringar.

Bilj: 031-130680, www.ticnet.se
www.pusterviksbaren.se

tävlingar,
artiklar,
bloggar

www.groove.se

Bli vår
fejsbokvän:
groove.se/
[facebook](https://www.facebook.com/groove.se/)

Bli vår
majspäjskompis:
groove.se/
[myspace](https://www.myspace.com/groove.se/)

OSCAR ANDERBERG

En unik lansering av en i särklass ointressant artist

Det var mig de gav uppdraget. Det omöjliga uppdraget att lansera Eric Hassle i Musiksverige. Först blev jag något stum, sedan skrattade jag. Sedan grät jag.

”Herregud, hur har ni tänkt er detta? Han är ju den i särklass mest ointressanta artist under 00-talet”, sa jag sakkunnigt.

Vi vet, men det är ditt jobb. Du har ju pennans makt, svarade chefen och sedan viskade han, för att hjälpa mig lite på traven: börja med håret hans.

Medan jag slet mitt eget hår skrev jag det första pressutskicket om hans röda frisyra som står rakt upp precis som Kramer i *Seinfeld*. ”Det är få artister som har en sådan röd frisyra som Eric Hassle”, skrev jag och skickade utskicket till Musiksverige. De tog in det direkt, jag har ju pennans makt, men sedan blev det genast svårare. Vi hade ju redan spelat ut vårt främsta kort, frisyren. Jag ringde till skivbolagschefen, som berättade att Hassle varit i England.

Det var riktigt bra information. Inte många rödhåriga har ju varit i England. Eller jo. Det förstås. Men inte många svenska artister med röd Kramer-frisyra har varit där! Jag skrev ett nytt pressutskick.

Men Musiksverige började bli misstänksamma och ställa följdfrågor. Vem var han, denne Hassle? Kunde han ens spela?

Att han kan spela råder det inga tvivel om. Problemet var ju bara att Hassle är den i särklass mest ointressanta artist under 00-talet. Detta fick bara inte avslöjas! They where on to me, så jag var allt lite svettig under armarna när jag berättade att Hassle gått i musikskola under flera års tid.

Musiksverige sade att det var intressant, men signalerade att de började tröttna på lanseringen av Hassle. Att de ville se honom visa sina skills.

Kris! Detta fick bara inte hända, inte ännu, vi behövde bara några veckor till av full medial uppmärksamhet, då skulle vi klara det omöjliga.

Då kom jag på en snilleblix. Hassle är en av få artister idag som lanseras på detta mainstreamsätt, kanske är han den enda. Jag gick in på kammaren och skrev ett nytt pressutskick.

”Hassle lanseras!” lød rubiken. Sedan stod där att ”Nu lanseras Hassle och det är ingen annan artist som får någon lansering idag, och DÄRFÖR är Hassle den i särklass mest intressanta artisten just nu”. Skrivet med pennans makt, naturligtvis.

Vi tog oss en bra bit på den metoden. Radiotid, festivalgig, såna grejer. Nu saknade vi bara en framsida på Dagens Nyheter som kronan på verket. Då skulle vi vara i hamn, då skulle ingen kunna miss-tänka det vi försökt dölja från första stund.

Jag gjorde en 180. Istället för att fortsätta berätta om alla skivbolagsmuskler som höll upp Hassle skrev jag, med pennans makt, till Dagens Nyheter att ”Hassle är den mest oupptäckta artisten under 00-talet”.

Succé! Han hamnade på framsidan under rubiken ”Oupptäckt” och än så länge har ingen upptäckt vår bluff. Peppar peppar.

Anders Teglund spelar i *Convoj* och *Cult of Luna*

ALBERTA CROSS

Gillar att jamma

Innan de ens släppt sin debutskiva har Alberta Cross öppnat för Oasis, spelat på stora scenen på Coachella i Kalifornien och öppnat för Neil Young i Hyde Park i London. Hur kan ett i stort sett okänt band hamna i den situationen?

– **FÖRSTA EP:N** [*The thief & the heartbreaker*] spreds ganska snabbt. Coachella fick vi igenom bloggar. Det var helt nytt för oss, det var liksom ”Va? Bloggs?”. Men alla verkar läsa det och det skrevs mycket om oss och i USA gillar festivaler sånt så vi blev bokade. Och Noel gillade visst oss och ringde vårt skivbolag och ville ha oss som förband, så det var ganska sjukt.

Och sen Neil Young i Hyde Park.

– Ja det var helt sjukt också, jag kom ut från toaletten och skulle tvätta händerna och där stod Neil Young och torkade håret med en handduk. Så jag började gå mot vår trailer och då började han gå samtidigt, så vi gick bredvid varandra, så jag måste fan säga nåt, så jag sa att vi älskar hur galen han blivit och att det verkligen är rock’n’roll, och han tog mig på axeln och sa ”man, that’s what we like to do”.

Jag pratar med den svenska sångaren och gitarristen Petter Ericson Stakee på telefon i Woodstock där han vilar upp sig i ett litet hus efter en promotionturné i Europa. Vi pratar om inspelningen av deras debutskiva *Broken side of time* som spelades in i Texas.

– Det var svårt att få ihop texter, vi skrev för mycket låtar. Först skrev vi 15–20 låtar och sen slängde vi alla dom, sen skrev vi 15 nya – lite galeat.

Varför slängde ni dom första 15?

– Dom flesta var skrivna i London och det var en annan vibe på dom. Vi blev ju ett nytt band kan man säga i New York, och dom gamla

kändes inte rätt för skivan längre. Mera soul i dom.

Hur hamnade ni i New York?

– Jag bodde ju i London i tio år och vi var så fast i den musikscenen där. Om ett band låter som Joy Division så är det snart 300 som låter som Joy Division. Det är så mycket av en scen i London, inget händer där, och vi kände oss ganska förstörda av det. Sen spelade vi en festival i New York och det kändes verkligen bubblande där, så himla mycket band som spelade och allt kändes fräscht och nytt. Det är musik överallt, på gatan, på alla barer, väldigt inspirerande.

Alberta Cross har jämförts med allt ifrån The Band till The Verve och allt annat emellan. En sak som är säker är att handlar om jam, rock och känslor.

– Jag tycker att skivan summerat allting som vi lyssnat på, för mig är det den perfekta debutfullängdaren om man ska introducera folk för vårt sound.

Är det sant att skivan har jammats fram?

– När jag och basisten Terry flyttade till New York så hade vi auditions för nya medlemmar, så det blev mycket rep och jam för att lära känna varann som musiker och många av låtar kom till där när vi jammade sena nätter. Men annars så har jag skrivit ungefär 80 procent av låtarna skulle jag tro.

Ska ni spela nåt i Sverige då?

– Det skulle vara jätteskoj, jag menar jag är ju svensk, men jag har aldrig spelat i Sverige.

MATHIAS SKEPPSTEDT

Mörk, vacker och humoristisk

Ny roman av Nick Cave!

159:-

Fans av rockikonen Nick Caves mörka värld lär inte bli besvikna. Romanen om Bunny Munros död är både mörk och brutal men samtidigt humoristisk och djupt mänsklig.

Bunny Munro är en trasig själ, en grovt sexfixerad och droganvändande försäljare. När hans fru begår självmord lägger hennes föräldrar skulden på honom. Munro sörjer djupt, hans droganvändande tilltar och hans nioårige son försummas ytterligare.

I ett sista försök att ta tag i sin situation bestämmer han sig för att ta med sig sonen på en säljresa. Men resan blir snart stökig och inte alls det far-son-äventyr Munro hoppats på.

CDON.COM

WORKWEAR · SURF & SKATE
CUSTOMKULTURE · STREETWEAR

ONLINESTORE

WWW.FOURELEVEN.SE

BUTIKSADRESS. HAGA NYGATA 29 · 413 01 GÖTEBORG · TEL 031 - 13 60 64

OFFICER KICKS THE SIX GRAND PLOT

UTE NU!

MOMOFOKO NOT NOW!...NOW?

THE SCARAMANGA SIX SONGS OF PREY

wonderland
records

WWW.NAZPROMOTIONS.COM

naz★
PROMOTIONS

**Prenumerera på Groove.
10 nr + 10 cd-skivor,
förr 319:-**

Nu 199:-

plusgiro 18 49 12-4
ange post- och mailadress

När mörkret själv får välja

Han är inte lätt att få tag i, Demonaz. Första gången Groove ringer upp honom är det ingen som svarar. En vecka senare försöker vi igen. Vi måste ju bara få tala om för honom vem som fyller år, och få reda på vad sjutton han gör när resten av Immortal står på scen.

EFTER TVÅ RINGSIGNALER svarar Demonaz på Bergendialekt.

– Hallå?

Hallå, det här är Torbjörn Hallgren från Groove.

– Hallå du! Jag är inte hemma ännu, jag är ute och kör bil. Kan du ringa om en halvtimme?

Okej, jag ringer halv fyra alltså?

– Är det okej? undrar han, och det är klart det är.

En intervju med Immortal ska inte vara en dans på rosor. Eller för att dra till med ytterligare en klyscha: den som väntar på något gott...

Immortal är bandet som valde att gå sin egen mörka väg när svartmetallen i Norge formades. De är inte satanister, de sjunger inte om Satan eller att döda präster, faktum är att de inte sjunger om religion alls så som vi känner den. Texterna handlar istället om landet Blashyrkh, om mörker, om väderstreckat norr. Och det är just Demonaz som står för alla ord.

Dark och darkness, North och Northern. Vad betyder det för dig?

– Det är vår stil! Grunden i vår musikstil, nordisk black metal, ligger i de orden. Det är den stämningen och den atmosfären som vi har i vår musik.

Demonaz har inte hunnit hem, han har parkerat bilen nånstans längs vägen, efter att ha varit ute och vandrat i fjällen ("Hela Norge är bra för en fjälltur om du frågar mig"), och berättar att han trivs i fjäll och skog oavsett årstid. Såvida det inte är för varmt.

Du som skriver så mycket om det här mörka, kalla landet Immortal sjunger om. När kommer boken?

– Det är många som frågar. Jag har inte bestämt mig för att skriva en bok, men jag har tänkt på det.

Och hur länge har du tänkt på det? I och med att vi började fråga dig?

– Ja, ha ha! Just nu är det bara Immortal som gäller, men eftersom så många frågar så kanske jag gör det en dag.

Just den här dagen råkar Gene Simmons fylla år. 60 bast. Jag är på väg att fråga Demonaz vad Gene Simmons, och sminkade Kiss, har betytt för Immortal,

men jag hinner bara dra det är om födelsedagen innan Demonaz hoppar in.

– Fantastiskt band! Jag tittade på Kiss på tv igår kväll faktiskt. Gene Simmons hade en bra kommentar till en journalist som undrade varför bandet inte släppte en promo-CD som alla recensenter kan lyssna på i förtid. Hans svar var: "Det är fansen som är dom viktiga".

Demonaz skrattar gott åt svaret. Till saken hör att Immortal har valt samma väg. Ingen musik från kommande *All shall fall* får sippra ut förrän skivan officiellt släpps. En skiva bandet jobbat på i nästan två år. Det har dessutom hunnit gå sju år sedan förra albumet gavs ut, *Sons of northern darkness*. Är *All shall fall* en sorts comeback?

– Njae, vi la bandet på is, men vi hade aldrig tänkt sluta helt. Men nu är vi tillbaka, nu kör vi på!

De flesta Immortalfans känner till Demonaz öde, men här är en snabbversion ändå: Nån gång i mitten av 90-talet slutade hans plektrumhand att lyda honom. Hans försök att spela så snabbt

som Immortals musik kräver funkade inte. Armen ville inte göra det.

Vad gör du istället under en spelning?

– Om jag är med och reser så brukar jag hålla i trådarna, det ju många som reser med oss på en turné. Jag är med Abbath under sminkningen, och brukar vara bredvid ljudteknikern under själva spelningen. Då har jag kontroll.

Lägger du dig i ljudteknikerns jobb?

– Vi har en bra ljudtekniker som förstår oss. Men det kan vara bra att vara två. Det kan vara bra att ha sista ordet så att mitt band låter som det ska låta.

– Men det finns ju en nackdel med att vara där, och det är att jag hellre skulle vilja kunna vara med och spela. Men så har det varit i snart 15 år nu.

Ja, det är tråkigt...

– Nej, men det är inga problem. Det viktiga är att vi kunde fortsätta med Immortal. När jag fick problem med mina armar tog sångaren Abbath över gitarren, och vi skaffade istället ny basist. Då kunde vi jobba vidare utifrån vår ståndpunkt. Utan mig och Abbath finns inte Immortal.

TORBJÖRN HALLGREN

PETER RISTE

Swedish for Beginners

Stämsång i Beach Boys-skolan

Johan Signert var aldrig helt nöjd med sitt solo-projekt. Han sjöng rätt dåligt och soundet var för bredbent och rockigt. Så han bytte svenska mot engelska och började skriva gladpop under det ologiskt logiska namnet Swedish for Beginners. Och allt föll på plats.

Swedish for Beginners som först var ett enmansband fick snabbt sin första spelning och Johan fick ringa in ett gäng vänner till giget. Idag, två år och ett debutalbum senare, är sätningen nästan identisk med det första liveframträdandet.

I våras släppte de albumet *Facts and fabrications* som producerats av Ollie Olson. Han har tidigare jobbat med bland annat I'm from Barcelona, Robyn och Sugarplum Fairy.

– Det är så lätt att bara fokusera på vad som är nästa steg, men att släppa en skiva är en jätttestor grej för mig. Oavsett hur det går, om det blir en skiva till eller inte, så kan ingen ta det här ifrån mig, säger Johan Signert.

I det sju man starka bandet är det fem som är med och bygger upp den stämsång som blivit synonym med Swedish for Beginners. Enligt Johan är det stämsången som bär upp musiken

och plockar man bort den plockar man bort ryggraden för deras sound. De blandar glada, naiva melodier med mörkare och mer cyniska texter.

– Pop får inte bli för mycket socker, då håller den inte. Vår musik är förrädisk på ytan. Den är som färgglad pop mot en svart botten. Samtidigt vill vi att musiken vara lätt att ta till sig. Man ska kunna dansa och hoppa – då blir det bra spelningar, menar Johan.

För att få så mycket hopp och dans som möjligt väljer de bort sina – lättträknade – lugnare låtar när de spelar live. Swedish for Beginners har ett gott rykte som liveband och i somras gjorde de vad Johan själv benämner som "världens roligaste spelning" på Arvikafestivalen.

– Det var en sådan spelning när allt är magiskt, allt är rätt. Publiken var med varenda sekund. För oavsett hur bra bandet än är måste publiken vara bra för att det ska bli en bra spelning. Det var en dröm, helt fantastiskt, säger han och fortsätter:

– Nu är jag nöjd. Från och med nu är allt som händer en bonus.

MARIA PETERSSON

ANNA MALMBERG

Farida

Mörka otrygga vibrationer

– Jag fick skivkontrakt efter ett uppträdande i Stockholm och blev indragen i en lång process som höll på alldeles för länge. Till slut blev det kreativt dödande för mig, inget hände och jag blev osams med skivbolaget. Jag jobbade med så många olika människor och tappade helt enkelt bort mig själv.

Musiken har varit Faridas stora passion sedan barnsben då hon spelade piano, tog med sig låtarna till skolan och använde dem på roliga timmen. Efter den negativa upplevelsen för tio år sedan, har hon istället spelat in material när hon känt för det, för att kunna återfå skaparlusten och spelglädjen.

– Det var en producent med under skivinspelningen som var så pass duktig att jag nästan försvann. Jag har alltid velat ha så mycket kontroll själv att jag spelat in allt ensam och även på scen har jag velat göra allt. Men jag behövde förändring och ville göra något nytt, så under sommaren har jag faktiskt tagit in lite nya människor så det kan ta en annan form. Jag släpper gärna kontrollen när jag hittar folk som jag litar på och kan lägga över saker till.

Faridas låt *The crave song* hamnade på Grooves prenumerantskiva förra året och beskrevs då som samma sorts monotona minimalism som PJ Harvey använt under sina bästa stunder, något som Farida själv tycker är mycket träffande.

– Varje låt har en speciell känsla som man kan färglägga på olika sätt. Om det sedan görs med gitarr eller synt är bara själva skalet, grunden är ändå densamma. Innan har jag experimenterat mycket med gitarr, röst och effekter, men nu börjar det komma in syntar och lite mer trummor också.

Hon är dock väldigt försiktig med att upprepa samma misstag och måla in sig i ett hörn igen, så den senaste tidens stora fokus har istället legat på spelningar, där hon förutom att spela hemma i Stockholm även varit i Köpenhamn och Berlin.

– Jag vill inte hamna i samma situation att jag tappar lusten för musiken igen, så nu gör jag bara det jag tycker är roligast, som att jobba med nya människor och pröva mig fram till en ny ljudbild.

SIMÓN BUSTAMENTE

Klas Eriksson

Tillgängligt alternativ

Klas och Eriksson tillsammans klingar professionell golfspelare, men det är också namnet på en inflyttad malmöit som gjort slag i saken att förena rock från alla världens engelskspråkiga delar under samma bredbenta ben. I Klas värld är John Frusciantes experimentella utflykter lika viktiga som hans kommersiella bovist Red Hot Chili Peppers. Storsäljare som Nirvanas *Nevermind* är lika nödvändiga som bortglömda b-sidor av The Birthday Party.

– Jag gillar tanken att man inte har några fördomar eller fack som man måste placera sig in i, utan allt som man tycker är bra är bra. Att man följer det man själv gillar till 100 procent.

Trots över 70 spelningar de senaste åren, nu senast som förband till Dinosaur Jr i Malmö och innan dess en spelning på Arvikafestivalen, är Klas Eriksson fortfarande ungefär lika anonym som hans artistnamn antyder. Men i hans musik får anonymiteten stå vid sidan för det stora soundet. Det där som får högtalare att växa av stolthet och distpedalernas kåkar att äta allt i sin omgivning.

Klas erkänner att han har en förkärlek för det feta stora arenasoundet och det är också det som han vill förmedla i sin musik. Till hjälp har han anlitat ett flertal producenter, bland annat Jens Andersson från The Ark och Andreas Söderlund från Niccokick. Klas hoppas även att fler kockar vid mixerbordet ska innebära fler synvinklar och skilda idéer och på det sättet ge den spretigheten han också eftersträvar. En spretighet som mycket väl kan ha att göra med hans grundläggande inställning till kommersiell och icke kommersiell musik. Innan årsskiftet kommer förhoppningsvis debuten vara i hamn.

Men innan dess ska Klas Eriksson möta hösten i New York med förhoppningar om några klubbspelningar i den stora staden.

– Blir det inte så att jag får några spelningar funderar jag på att ställa mig på Times Square och trubadurastället. En miljon som passerar där varje dag, kan ju bli rätt kul.

Om inte annat så är det en bra träning inför arenorna.

DANIEL MAGNUSSON

Quiet Nights Orchestra Klassiskt på ett nytt sätt

Quiet Nights Orchestra låter den klassiska jazzens lekfullhet möta samtidens förkärlek för mer direkta melodier och rytmer. Resultatet har redan förfört jazzpuritaner såväl som popnördar runt om i världen. Och nu börjar man visst spetsa öronen på hemmaplan också.

Medlemmarna i den numera stockholmsbaserade oktetten har känt varandra sedan musikskoletiden i Gävle. De är nära vänner och umgås privat. Och det där går på något vis igen i musiken. Oktetter brukar i regel låta rätt mycket, nästan som om man slogs om utrymmet. Så är inte fallet med Quiet Nights Orchestra. Tvärtom. Bandets musik är behagligt sval, samlad, och de åtta akustiska instrumenten kommunicerar elegant och ödmjukt med varandra.

– Man får passa sig för att göra för mycket, säger bandets trombonist och grundare Peter Fredriksson. Det är så lätt hänt när man arrangerar, att man vill att det ska låta hela tiden. Det här kom-

mer ju att låta så jävla cheesy, men less is more. Det är faktiskt så.

Quiet Nights Orchestra lyckas också undvika att snava ner i den grop där otaliga musikskoleelever redan ligger på hög. Kort fattat kan man säga att bandet är tillräckligt självsäkert för att inte behöva skryta. Den tekniska skickligheten finns såklart där, men den tillåts aldrig tränga undan känslan.

– Musik är så flummigt, säger Peter. Det finns inget rätt eller fel. Det som du tycker låter bra, det är ju på sätt och vis rätt.

– Ibland måste man tänka bort allt det man lärt sig och fråga sig vad det egentligen är man vill få fram, inflikar sångerskan Sofie Norling. Vad handlar det om? Varför började man göra musik från första början? Jo, för att man vill säga någonting. Man vill få fram en skön känsla. Förstår du vad jag menar?

Mer hjärta, mindre hjärna?

– Ja. Precis.

Men vad är det då som trots allt är så grymt med jazz?

– Att improvisationen får så stor roll, svarar Sofie utan att tveka. Att man spelar och leker ihop. Det var därför jag började med jazz från första början, för att man spelar ihop på ett så speciellt sätt. Förstår du vad jag är ute efter?

Du känner dig fri?

– Ja, det gör jag absolut. Både till de andra och till mig själv.

Och även om Quiet Nights Orchestra menar att de först och främst är ett liveband, är de ändå ordentligt nöjda med debutalbumet *Chapter one*.

– Vi har ju som sagt en väldigt blandad publik, säger Peter. Och det är kul, för jag tycker att skivan är väldigt bred på just det sättet. Även om det finns en röd tråd, som löper genom den, så finns det ändå något för alla där. Både för jazzpolisen och för... ja, det där behöver du kanske inte skriva...

FREDRIK FRANZÉN

AMSTERDAM // 14TH INTERNATIONAL // AN INITIATIVE OF
DANCE EVENT // CONFERENCE // BUMA CULTUUR
AND FESTIVAL // FOR ELECTRONIC
21/22 / 23 / 24 // MUSIC
OCTOBER 2009 //

LENKA
KÄGELBANAN 26 SEPTEMBER

BILJETTER VIA SÖDRA TEATERN,
WWW.SODRATEATERN.COM, 08-531 99 490

WWW.LENKAMUSIC.COM

bob hund

10 OKTOBER STRAND
MATINÉKONSERT (FRÅN 13 ÅR) KL 15:00

The Agency

MASSIVE ATTACK
PLUS SPECIAL GUEST
MARTINA TOPLEY-BIRD

18 OKTOBER
ANNEXET
STHLM

WWW.MASSIVEATTACK.COM

BEATBOX 3D

PORCUPINE TREE
plus special guests
KATANA

19 oktober
STOCKHOLM
ARENAN

24 oktober
LUND
MEJERIET

www.porcupinetreec.com
www.myspace.com/porcupinetreec

SOLO AND ACOUSTIC

STEVE EARLE

26 OKTOBER
STORAN GÖTEBORG

27 OKTOBER
FILADELFIKYRKAN STHLM

28 OKTOBER
PALLADIUM MALMÖ

För biljetinfo se www.aeglivese

WWW.STEEVEEARLE.COM

ELECTRIC GARDEN

JULIETTE LEWIS

BERNS STOCKHOLM 31 OKTOBER

WWW.MYSPACE.COM/JULIETTELEWIS

BERNS SALONGER

BOLDRUNNER

A SPECIAL ACOUSTIC EVENING WITH
HEATHER NOVA

SUPPORT:
Ben Taylor

13 NOVEMBER
FILADELFI-
KYRKAN
STOCKHOLM

14 NOVEMBER
STORAN
GÖTEBORG

För biljetinfo
se www.aeglivese

ELECTRIC GARDEN

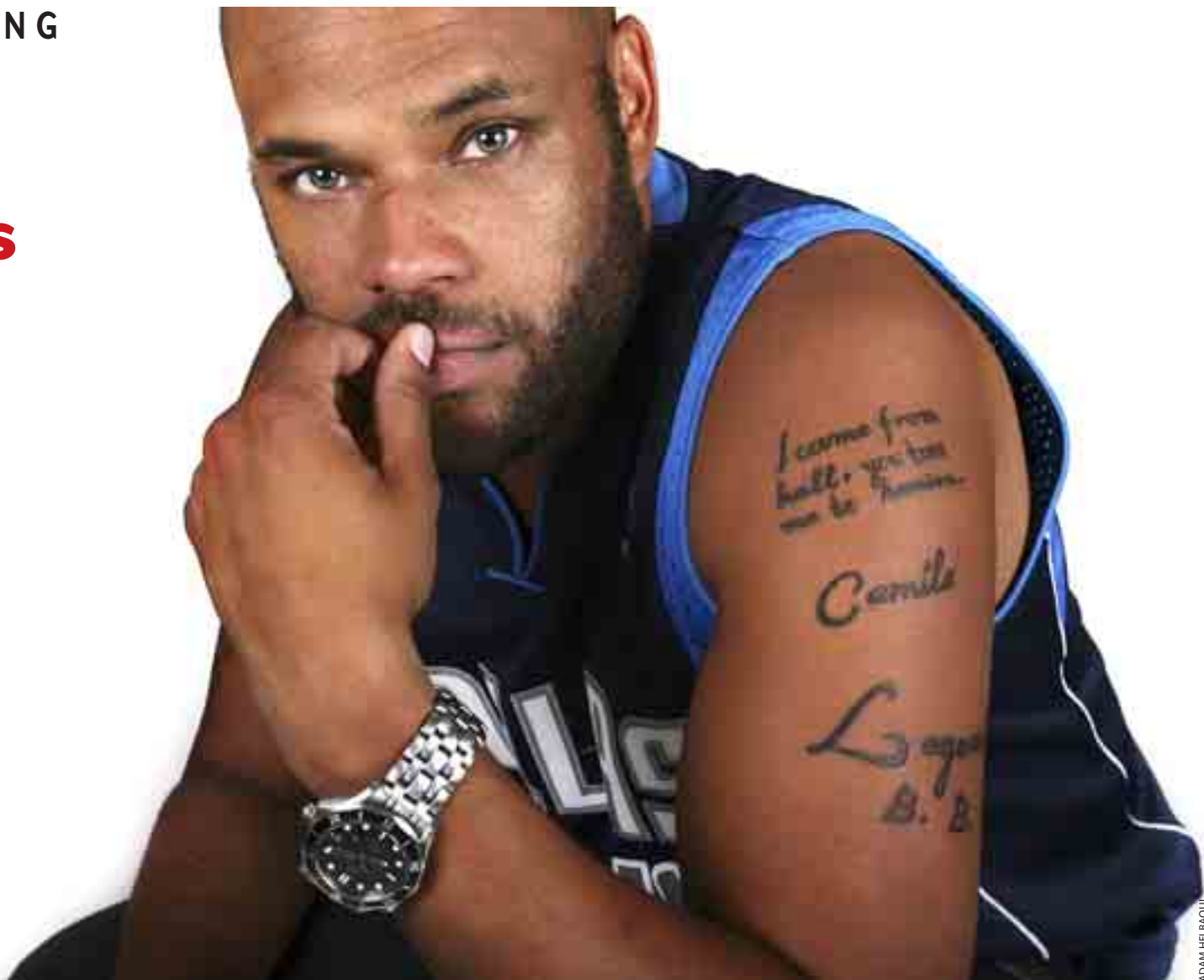
MEW

22 NOVEMBER
TRÄDGÅR'N GÖTEBORG

23 NOVEMBER
CIRKUS STOCKHOLM

www.mewsite.com

Dags att dra

ADAM HELBAOUT

Det är nu ungefär tio år sedan svensk hiphop började uppmärksammas på allvar. Den bredare publikens intresse svalnade dock snart, och det är inte många av artisterna som lyckats att både vara sitt budskap troget och behålla lyssnarna. Men de finns. Ken Ring är en av dem.

KEN VAR BARA 19 ÅR gammal, då han slog genom med sorgesången tillägnad sin bortgångna mamma. Han är alltså inte mer än 30 idag, men på något vis framstår han ändå som så mycket mer oldschool än så. Fast det är klart. Det kan ju bero på hur händelserika de där åren varit.

– Kollar man på min karriär, så borde jag ha varit uträknad för länge sedan. Om man kollar på hur jag gått från att släppa två plattor på ett stort bolag, till kungahusgrejen, till att släppa mina egna plattor på internet och hit och dit, så borde jag redan ha fejdad bort.

Men det hände inte. Ken fejdade aldrig bort. När skivbolaget slängde ut honom, brände han sina egna skivor. När radion slutade spela hans låtar, lyckades han som första svenska artist någonsin få en CD-R Grammis-nominerad. Och när blaskorna fokuserade mer på hans fadäser än på hans musik, sålde han likväl lika många skivor som tidigare.

– Att jag lyckats behålla aktualiteten, det är nog det jag är mest stolt över. Det

känns som att jag måste ha gjort bra musik under åren, för annars skulle jag inte vara så aktuell. Eller? Någoting rätt måste man ju göra?

Oavsett vad man tycker om Ken, tycker man alltid något. Medan en del avfärdar honom som gangsterromantisk mytoman, håller andra honom för Sveriges ärligaste textförfattare och miljonprojektets främste diskbänksrealist. En sak är dock säker. Ken väcker känslor.

– Jag tycker om när musik är väldigt privat. Jag gillar när den ger en någonting, när man dras in i den. Och så vill jag ju att min musik ska låta. Fast ibland har jag faktiskt känt ångest och undrat om jag varit lite för mycket in your face.

Ken tar upp den två år gamla låten *Bryter tystnaden* som exempel, vilken dissekerade familjens vårdnadstvist och rymde både rå självvranssakan, hätska utfall och avslöjande samplings från hemmets telefonsvarare. Blottande, såklart, men enligt honom själv uppvägs ändå de negativa aspekterna av de positiva effekter låten hade.

– Den skada jag åsamkar, det kan vara värt det, om jag hjälper tio barn att ha en relation med sina föräldrar. Förstår du? Att någon går runt och är sur på mig, jämför man det med att en dotter får en pappa, då tycker jag är det okej.

Men vad får du personligen ut av att skriva sådana texter?

– Alltså, lyssnar man på min musik kan man ju tro att jag är en sådan där kille som sitter och kliar sig i skägget och funderar mycket. Men en sådan person är inte jag. Min syrra säger att min musik är som terapi för mig, att jag skriver av mig, så att jag kan vara den där roliga brorsan som alltid skojar och har fullt med energi. Förstår du? Min musik är mycket seriösare än vad jag är.

Kens musik har ju alltid kännetecknats av en slags gungande tungsinnhet. I det avseendet är färsk albumet *Hip hop* inte något undantag. Men något har ändå förändrats. Allvaret är där, men under det skymtar en tidigare oanad värme och självsäkerhet.

– På mina tidigare skivor, där visste jag inte riktigt var jag skulle. Man kan känna känslan av att jag bara tycker att allt är jävligt deppigt och grått. Man ser inget ljus. Men på den här nya skivan, där hör man att jag är på väg någonstans.

Okej. Och var är det?

– Kenya.

Ja, bara någon vecka efter det att *Hip hop* släppts, packar alltså familjen Ring väskorna och drar till Kenya. Väl där ska artistiet få vila, och Ken ska istället koncentrera sig på att bygga pojkdromshemmet. Han utesluter inte möjligheten att han någon gång återvänder. Men han är skeptisk.

– Jag känner att jag kommit så långt jag kan komma med svensk rap. Skulle det ta slut nu, så finns det ändå inte mycket kvar som jag skulle vilja göra. Då ser jag hellre ungarna växa upp och bli någonting. Man har ju blivit så gammal nu att det är dags att börja leva genom dom istället, säger han och ler.

FREDRIK FRANZÉN

MUSIK ÄR EN MAGKÄNSLA...

JUMP4JOY

Tasty!
(Abstract Media Groove)
www.jump4joy.se

"Jump4Joy har skapat den perfekta jukeboxen för New Orleansmusik. 'Tasty!' är den fyndigt passande titeln på denna smakfullt serverade gumbo, med NO soul, funk, swamprock, 50's southern rock'n roll, r&b, NO boogie woogie och 60's retro pop och skapop."

Ben Vanhoegaerden/MazzMusikaS Magazine

THE PLASTIC PALS

Good Karma Café
(Polythene Records)
www.theplasticpals.se

"If you heard one of these cuts on the radio then whichever one it was, you'd want to know who it was. Those guitars are utterly infectious as they jangle and pummel, sometimes simultaneously. If what goes around does indeed come around then their music will take them far"

Lindsay Hutton/The Next Big Thing

LARS CLEVEMAN

Voices In My Head
(Polythene Records)
www.polythenerecords.se

"...en underbar samling sånger som inte går att värja sig emot."
"...den kramar fan hjärtat ur mig..."

Robert Rytman/Zero Music Magazine

"De första skarpa rockriffen skär som ett vasst rakblad genom alla slöjor av distans..."

Pär Berglund/Meadow Music

SLOWMAN

The Best of Slowman
(Slow Records)
www.slowman.se

"Många lever i villfarelsen att Peps Persson och Sven Zetterberg fyller blueskvoten här i landet. Det går lätt att ställa tillrätta. Svante Törngren – eller Slowman om ni vill – heter receptet som med både soul och melodier tar en självklar plats."

Johan Kronquist/rootsty.nu

CITIZEN K

Meet Citizen K
(Paraply Records)
www.paraplyrecords.se

"Citizen K är låtskrivare. Med stort L. Den vackra, välarrangerade och inte minst välsjunga pop-musiken för tankarna till den tid då kärlek till, och kunskap om, musik skapade artister. Lyssna. Det är bra musik. Helt enkelt."

Mats Nilsson/Sveriges Radio

REVOLVE

Burning Money
(Screaming Records)
www.myspace.com/revolveswe

"Revolve väcker rocken till liv igen med energi och stora gitarriff"

Gary Landström/Groove

BRA MUSIK KOMMER INIFR... HEMIFRÅN!

PLUGGED MUSIC DISTRIBUTION – INDIE HEAVEN!

Privatkunder: www.plugged.se/shop, cdon.com, ginza.se, megastore.se, kulturbutiken.se
Återförsäljare: 08-31 91 15 distribution@plugged.se

Pressar sig själv

ROB WALDEIS

JAY REATARD SLÄPpte nyligen sin andra soloplatå *Watch me fall* och har precis kommit hem från en gratisturné på den amerikanska västkusten.

– Jag har nyligen köpt ett hus som jag håller på att flytta in i och är just nu mitt emellan turnéerna. Jag jobbar även med att bygga upp en egen studio och en plats jag kan komma hem till. Jag har fått intrycket av att du turnerar väldigt mycket?

– Åtminstone sex månader om året. Utöver det är jag två månader på resande fot, så jag kommer hem ungefär en månad om året, vilket egentligen inte är tillräckligt länge.

Reatard, eller Jay Lindsey som han heter, har spelat i Sverige tre gånger tidigare i år, bland annat på Debaser i Stockholm och på Way Out West i Göteborg. I november kommer han tillbaka och spelar i Malmö, vilket är del i en mindre skandinavisk turné. Sedan turnerar han staterna ännu en gång och efter det möjligtvis i Kina och Australien.

Upplever du några större skillnader i publikresponsen här i Europa mot hemma i USA?

– När man fortfarande är okänd verkar den europeiska publiken större när man först börjar. Dom kanske är mer villiga att ta risker och upptäcka något som dom egentligen inte vet mycket om. Jag tror att det har jämnat ut sig lite, de flesta platserna tycks väldigt likadana nu.

Jay Reatard ser turnerandet som arbetssidan av den kreativa processen, som ett uthållighetstest för att se hur pass hårt han kan pressa sig själv och med hur pass mycket energi han kan spela varje kväll. Han jobbar aldrig på nya låtar när han är på drift, utan försöker hålla skrivandet och spelandet åtskilda.

– Till slut har jag alla dessa idéer som jag lagrat i huvudet, så när jag kommer hem har jag väldigt mycket kreativ energi och kan skriva uppemot tio låtar väldigt snabbt, bara för att få ut allt.

Reatard fick sitt smeknamn som ung tonåring när han försökte underhålla folk och få dem att skratta medan han spelade sin musik. Ju äldre han blir, desto roligare tycker han det är.

– Som att någon kan kalla sig Reatard och ändå spelas på MTV. Som att

jag trots det lyckats tränga in i det stora skitiga maskineriet! Folk skrattar åt mig och jag skrattar tillbaka åt dom som tydligen är redo att ta någon som uppenbarligen inte är särskilt allvarlig för seriöst.

Den största skillnaden mellan solodebuten *Blood visions* och aktuella *Watch me fall* ligger i tempot och att musiken inte är lika aggressiv. Reatard tycker att första plattan definitivt kan kallas punk och han säger sig fortfarande få mycket inspiration från genren, men att *Watch me fall* kanske ger ett större popintryck.

– Men jag antar att popmusik kan vara många olika saker.

Hur har nya skivan tagits emot av fansen?

– Väldigt bra än så länge, den säljer ju mer än något jag tidigare gett ut. Den största motreaktionen kommer från folk som inte är särskilt öppensinnade och villiga att acceptera att saker och ting förändras, vilket är bra eftersom det får folk att tänka. Men jag tog en risk och gjorde en skiva jag visste att några inte skulle gilla, men för varje fan man förlorar vinner man i dom flesta fall några nya.

SIMÓN BUSTAMENTE

För två år sedan släppte Jennie Abrahamson sin solodebut *Lights* på det egna, då nystartade, bolaget How Sweet The Sound. Förutom att ha en egen solokarriär, jobba med andra artister och arbeta med det egna skivbolaget jobbade hon också på ett musikgymnasium med musikskrivande. När hela tillvaron började snurra fortare och fortare beslöt hon att ta en paus från allt.

PROLOFFSON

När tankarna på att göra musik började komma igen sökte sig först Jennie till New York för att börja skriva igen, för att få en annan miljö och andra intryck. Där började många låtar ta form, och allt mer kom när hon fortsatte skriva väl hemma tillbaka i Sverige.

Nu är hon tillbaka i den musikaliska tillvaron igen, och hon arbetar både med den egna musiken och ibland med andra artister vid sidan av sin egen karriär.

– Jag jobbar med andra artister när jag hinner och behöver pengar. Jag tycker självklart att det är kul, men fokus är på mitt eget.

Nya skivan *While the sun's still up and the sky is bright* låter lite annorlunda än *Lights*. Ibland känns den ha ett släktskap med andra svenska artister, som till exempel Frida Hyvönen eller Anna Ternheim. Jennie slår dock ifrån sig liknelsen lite grann, och menar att de båda, och kanske hon själv, har ganska tydliga sound och sätt att skriva låtar och på så sätt aldrig skulle kunna göra varandras grej. Hon säger själv att hennes intention på den nya plattan varit att låta låtarna vara så raka och omedelbara som möjligt från skiss till slutprodukt. Fast trots enkelheten låter ibland dock arrangemangen mer intrikata och idérika än tidigare.

– Det finns partier på plattan som faktiskt kommer direkt från demoinspelningen. Sedan är det ju så att ju enkla och omedelbara en låt är, desto mer utrymme finns det för andra saker att arrangeras, att ta plats runt omkring.

Under hösten kommer Jennie att turnera som förband till Ane Brun.

– Min musik kanske egentligen funkar bättre på en klubb. Men det är kul att jag får åka med Ane trots det, och hennes publik är förvånansvärt öppen för det.

MAGNUS SJÖBERG

MARKUS KRUNEGÅRD

Episk grubblare

– Fan, undrar hur det här ska gå?

Markus Krunegård är förkyld. Om ett par timmar ska han ställa sig på Popagandas stora scen och avsluta festivalen, men nu sitter han bakom scenen och äter middag. Han hittar inte sin nässpray.

– Åt helvete.

DET ÄR TVÅ VECKOR KVAR tills de båda uppföljarna till hyllade debutalbumet *Markusevangeliet* släpps. De har fått titlarna *Prinsen av Peking* och *Lev som en gris, dö som en hund*. Att det blev två skivor finns det ingen större tanke bakom.

– Jag hade jättemycket låtar, började spela in dom, och det mesta blev bra efter min hårda kvalitetsgranskning. Då kände jag att ja, varför inte. Jag har alltid strävat efter, och misslyckats med, att göra skivor som är nio-tio låtar långa och 30-35 minuter, men jag har inte riktigt fattat varför. Det är mest för att det är ett ganska tillgängligt och enkelt format så att folk inte ska tröttna på en. Men folk får gärna tröttna på mig nu, konstaterar han lakoniskt.

DET SENASTE ÅRET har Markus Krunegård gått från att vara en obskyr angelägenhet till att bli uppmärksam i de större sammanhangen. Om indiepopbandet Laakso och den obstinata punken i Hets! bara nådde ut till ett fåtal har solokarriären uppmärksammats i helt nya forum. I somras var han med på Allsång på Skansen.

– Det var långt över min förväntan. Att sjunga är för mig ganska intimt och personligt, och det var något väldigt speciellt med att 20 000 personer sjöng ihop. Det är ganska naket. Lite som att basta ihop med folk man inte känner på badhus, det kan bli extremt jobbigt och konstigt.

– Men jag tycker att det känns grymt. Ska man nå ut med progressiv dansrock så måste man vara populär, annars lyssnar inte folk. Jag ser det som min mission. Med tanke på att det är mycket texter och ganska långa sådana så utgår jag från att dom som lyssnar på mig är ganska smarta.

Det här med texterna är något recenser och fans ofta återkommer till när det gäller Markus Krunegård. Han har fått mycket uppmärksamhet för sina ofta ordrika och underfundiga observationer, och han säger sig vara förvånad att text tilltalar folk så mycket.

Man kommer kanske närmare folk om man sjunger på svenska?

– Det är ett filter mindre. Om du drabbas, oavsett om det är konst eller musik eller vad du nu upplever, då har det inte så mycket med huvudet att göra, det är andra delar av kroppen det träffar på något vis. Och om du är svensk, då är svenska det snabbaste sättet att nå in

i hjärtat eller skrevet, eller vad det nu är. Jag kan avundas folk som har engelska som modersmål, med den *enorma* låtskatten dom har att gräva i.

MED LAAKSO BLEV DET också en skiva på finska. Markus, i likhet med flera andra medlemmar i bandet, har rötter i Tornedalen. Det är den skiva han är mest stolt över.

– Det är mitt modersmål, men jag pratar det bara med mamma och då pratar vi om vad vi ska äta för lunch när vi ses, hur vädret var eller om man håller på att få reumatism. Vardagsgrejer, liksom. Att få ihop en skiva med innehåll var väldigt svårt, säger han och snörvlar lite.

– Men mamma verkar gilla den. Hon tycker oftast att sången är för låg eller att det är för jobbig musik, men jag tror att hon tycker att den är bra.

Har hon varit orolig över ditt karriärval?

– Ja, det skulle väl vilken förälder som helst vara. Men det är klart, ju längre man håller på med någonting, desto vanare blir folk. Mer självklart blir det, så hon har väl köpt det. Hon har själv gjort en klassresa från ett slags bondesamhälle till att plugga på universitet och byta land, så hon är väldigt stolt över att hon har lyckats sätta sina barn i en annan miljö än den hon själv kommer ifrån. Hon är väl rädd att man ska halka bort, vilket är väldigt förstäeligt. Men det är klart, det är knepigt med förväntningar.

MUSIKINTRESSET HAR VUXIT fram sedan barndomen. Efter att ha sett en svart man spela piano på tv insåg Markus att han ville börja spela själv, och efter mycket tjat fick han ett piano av sina föräldrar. Han började träffa en finsk kantor varannan vecka.

– Han ville lära mig *Für Elise*, jag ville spela boogierock, och någonstans däremellan hamnade vi. Det blev typ *The entertainer* och *Baby elephant walk*, säger Markus och snyter sig.

Första bandet hade han när han var tretton.

– Det var fantastiskt roligt. Jag spelade trumpetsynt och försökte sjunga som Bryan Adams, fast eftersom jag hade inte kommit i målbröttet fick jag försöka pressa ner rösten. Trummisen stod i mål i vårt fotbollslag, och han fick mjölksyra i händerna under låtarna så att dom började gå långsammare och långsammare. Basisten gillade reggae. Gitarristens storebror var nazist, så han ville att vi skulle

spela Ultima Thule-låtar. Vi repade kanske fem gånger, sedan förstod vi att det inte funkade så bra.

KVÄLLENS SPELNING PÅ Popaganda är en i raden av många. Trots att han har spelat in två skivor har Markus kuskat runt på festivalscener hela sommaren.

– Jag är alltid trött på där jag är i cykeln. Oftast brukar det vara så att man turnerar och spelar in i omgångar, men nu har jag gjort båda samtidigt så nu är jag trött på båda två. Det ska bli skönt att ta det lugnt och göra andra saker. Som att spela Football Manager, till exempel. Det är min nya last.

Blir du stressad av att hålla på med musik?

– Jag tycker att det är stressande att leva över huvud taget, så jag hade nog varit stressad även om jag höll på med något annat. Det mest stressande är att försöka komma på fantastiska saker. Det kan kännas som att man vill ta livet av sig om man inte kommer på något nytt, inte går vidare. Det är en hemsk känsla, så jag försöker hitta andra parametrar som tar fokus från sådant. Göra något som är så stort att man slipper tänka på annat. Som att göra två skivor, starta band eller byta språk.

MARKUS FORTSÄTTER ATT rota efter nässpray och astmamedicin i sin väska. Han fiskar upp en nitprydd jacka och förklarar nöjt att Hurriganes alltid är ett stilideal att sträva efter. Det legendariska finska rockbandet har varit igång sedan 70-talet och brukar med lika delar kärlek och glimten i ögat betraktas som de första punkarna. Texterna skrivs på en slags fonetisk engelska, eftersom sångaren Remu Aaltonen hittills inte har lärt sig språket. I hemlandet är de enorma, och det har bland annat spelats in ett flertal filmer om dem. Här om året satte man även upp en Hurriganes-musikal. "Så jävla grymt band", säger Markus och skiner upp.

– Det är coolt med band som kommer från obygderna eller små länder, som liksom inte har de hippaste och smartaste referenserna. Dom var kanske ganska referenslösa, väldigt häftigt.

Intressanta band kommer ofta från små städer. Vi kanske har för mycket att göra i Stockholm?

– Jag tror att det kan ligga något i det. Om man har fått sitt lystmäte när man har fyllt 17 är det kanske mycket smartare att plugga på Handels, vad vet jag.

Fan, det borde finnas lite replokaler i Stockholm, säger Markus med plötsligt engagemang. Han förklarar.

– Idrott, till exempel, är en folkrörelse där folk bryter benet fem dagar i veckan, men musik, det är en folkrörelse där man tar för givet att ett gäng 45-åringar går ner i en möjlig replokal. Och det är kutym, det är så det är, och det är ju bara pajas. Fan, släng in lite pengar där i stället för att ha kvar kungahuset. Det är så jävla billigt att inreda replokaler åt barn. Man borde ifrågasätta varför det är standard att repa i en källare utan fönster samtidigt som man tycker att det är förskräckligt när IK-någonting-fotboll-F99 ska behöva träna klockan 21.

VI KOMMER IN PÅ politik. Markus har läst att de nya skattesänkningarna ger en i snitt 200 kronor mer i månaden. De som röstar på dem av det skälet att man ska få lägre skatt och mer pengar borde kanske se över sina argument, fnysar han.

Hur intresserad är du av politik?

– Ja, du hör ju, det är bara pamfletter och sparkar åt alla håll. Jag har inga välgrundade argument, jag är mest upprörd. Jag är inte välunderrättad och har inte filat på mina argument särskilt bra. Jag skulle nog börja slåss i stället.

Tycker du att du gör politisk musik?

– Ja, jag tycker att det är ett politiskt statement att göra det jag gör, att visa att det går, att man kan göra som man vill. Det blir en väldigt hög angelägenhetsgrad. Inte tack vare mig, men tack vare publiken på en konsert. Jag har inga lösningar, jag är bara arg.

På vad?

– Jag vet inte... jag kan inte prata om det, för jag vet inte. Oftast kommer jag överens med dom flesta människor när jag väl sitter och pratar med dom. Men jag kan tycka att det är vidrigt med arroganta människor som tycker att det bara finns ett sätt att vara på, att det finns en norm. Folk som inte kan respektera andra, oavsett vad det än gäller. Jag har jävligt svårt för karlar i allmänhet, sådana där 40-talistmän som vet allt. Kvinnor också, för den delen. Eftersom jag alltid vet bäst är det jävligt jobbigt med sådana, för då måste man argumentera med dom.

– Men det är väl ytterligare en anledning till att bli populär, att folk lyssnar på en. Då kan jag vässa mina åsikter och komma igen... med det bästa politiska partiet ever.

REBECCA AHLBERG

Riffen tar aldrig slut

Mustasch är tillbaka med nytt album och nya monsterriff. Ralf Gyllenhammar svarar på Grooves nördiga detaljfrågor om senaste albumet, och tvingas också förklara varför han låter så himla arg.

NU MÅSTE VÄL RALF Gyllenhammar, frontman i Mustasch, vara glad och nöjd med livet? Grammis för 2007 års album *Latest version of the truth*, hungriga bandmedlemmar som vill ut och turnera och dessutom nyligen pappa. Men nej, då.

Första spåret på nya albumet *Mustasch* börjar med orden: "Hey, Satan, here I am/It seems like you finally won". Han låter inte alls nöjd och glad.

– Nej, jag är fullständigt frustrerad och rosenrasande som vanligt. Jag är en hetsig människa. Jag har ju inget tålamod. Det är mitt adelsmärke, säger Ralf Gyllenhammar via mobiltelefon samtidigt som han sätter sig i en taxi på väg till lunch.

– Jag klarar inte av människor som inte kan svara på en enkel fråga, till exempel: "Är du hungrig?" Och så är det tyst i tre sekunder. "Eh, jag tänker". Va? Herregud, människa, du vet väl om du är hungrig?

– Och det där avspeglar sig även i musiken.

Och musiken, den är ofta synonym med sura, rytmiska gitarrieff. Ralf Gyl-

lenhammar skriver riff som andra metalband skulle sälja sina instrument för. Och på det spåret fortsätter nya albumet.

Har du aldrig nånsin idétorka, typ, "äh, nu är jag där och tragglar på samma gamla döggedöggedögg"?

– Jamen, jag får ju aldrig brist på idéer! Det är det som är så konstigt. Om jag håller upp i tre veckor och sätter mig med en gura, då bara forsar det ut grejer. **Aha, så när du frågar om nån ska med och kaka och alla börjar tänka efter, då surnar du till och gör ett nytt riff istället.**

– Javisst! Jag är fruktansvärd. Mina flickvänner genom åren har blivit rasan- de, man har precis knullat och det går två sekunder och sen börjar jag spela gitarr. Jag kan inte sitta still en sekund. Jag var på solsemester en gång och jag höll på att bli vansinnig. Som tur var hittade jag ett piano på ett annat hotell som jag kunde sitta och spela på.

När jag hör versriffet i Heresy blasphemy känns det som du slagit knut på dig själv. Vad sa nya gitarristen David Johannesson när du visade upp det?

– "Vad i helvete är detta?! Åh herregud! Hur – Åh, du får spela in det på datorn", så fick han ta ut det hemma. Det tog över 20 minuter. Kanske en hel dag för att få det att flyta.

– Det riffet är faktiskt gjort på Dia Psalmes övningstrumset som dom har i logen. Jag satt bara och trummade döggedöggedögg och så "Åh, fan, hur gjorde jag nu, helvete, hmmm!?" Jag fick sitta i en kvart och spela så att jag inte glömde av det. Sen kastade jag mig på gitarren och spelade i tio minuter tills det satt. Jag vågade inte ställa ifrån mig gitarren innan jag verkligen kunde det. Sen tog jag fram mobilen och spelade in det. **När jag lyssnade på albumet genom hörlurar upptäcker jag en värld av pålägg.**

– Det är vår producent Tobias Lindell som gjort dom, och han har helt och hållet fria händer. Till exempel mantelrörelsen i första låten. Först tänkte vi "fan va bra! Fräckt!". Sen tänkte vi "vänta nu, är inte det tontigt?" Men till slut så gick vi på förstakänslan och behöll det.

Ett stort avbräck för Mustasch under själva inspelningen var trummi-

sen Dojans avhopp. Han hade hunnit lägga trummor på runt två tredjedelar av låtarna när han fick ont i armarna. Att trumma gick inte längre.

Plötsligt rämnade marken igen för Mustasch, ett år efter att Hannes Hansson hoppade av.

Ralf Gyllenhammar går ner i tempo och röstläge när han berättar om trumkrisen.

– Jag trodde faktiskt inte det skulle lösa sig. Jag trodde det var kört.

Men han hade fel. In i bandet kom Danne McKenzie. Alla trummor från Dojan på *Mustasch* plockades bort. Istället fick McKenzie köra långa repningar, utan att fusklyssna på Dojans versioner. Det innebar att hela skivan blev sex veckor försenad.

– Och alla texter är skrivna på tre veckor under sommaren precis innan skivan skulle levereras i början av augusti. Under dagarna spelade vi in sången och på kvällar, nätter och morgnar skrev jag text. Jag bodde i studion med kudde, täcke och tandborste.

TORBJÖRN HALLGREN

Höstnyheter!

59:-

De lyckliga kompisarna
Hugos sång EP

139:-

All Time Low
Nothing Personal

149:-

Evile
Infected Nations

139:-

Bonafide
Something's Dripping

149:-

Ace Frehley, Anomaly

139:-

Mama Kin, In the City

CDON.COM

TAKEN BY TREES

Att färdas med musiken

Taken By Trees andra album *East of Eden* kom till under en lång resa. En händelserik resa, där Victoria Bergsman lät sina melodier tolkas genom sufimusiker. Hon berättar om att välja andra vägar in till popmusiken.

VICTORIA BERGSMAN ÄR SVEPT i en slöja och blickar ut över pakistanska kullar halvt dolda i soldis. Bilden smyckar framsidan till hennes andra fullängdsutgåva under alter egot Taken By Trees. Victoria, som lyssnat mycket på pakistansk sufimusik, ville låta hennes musik möta en annan kultur. Tillsammans med gitarristen Andreas Söderström, som vanligtvis ger ut egen musik som ASS, begav hon sig till staden Lahore för att spela in med lokala musiker.

– Jag ville resa med min musik, inte spela in i en traditionell studio, och se hur jag och musiken förändrades. Jag blir lätt hämmad och låst kreativt när jag befinner mig i vanliga studios, känner mig oinspirerad och stressad. Det är så lätt att det lekfulla försvinner. Då är allt förlorat.

Hon beskriver att sufimusiken på ett vis både skrämmar och fascinerar henne.

– Den griper tag. Jag kan verkligen förstå hur människor försvinner i trans då de utövar den eller bara sitter med och lyssnar. Motsättningarna i musiken tilltalar mig också, hur de starka trummorna och rytterna kan möta en vacker flöjt 20 minuter in i ett stycke och så känns världen så mycket större än vad den ter sig.

Hon kände att det var viktigt att möta musikerna på deras hemmaplan. Trots att Victoria Bergsman och Andreas Söderström blev varnade av UD att åka till den oroliga regionen, då deras säkerhet inte kunde garanteras, var de fast beslutna att resa.

Väl på plats i Pakistan lyckades de genom ägaren till hotellet de bodde på, att få kontakt med musiker. Men det var inte helt enkelt att komma igång då musikerna till en början hade svårt att acceptera att en kvinna skulle leda inspelningarna. Men efter ett tag började de se henne som en likvärdig och professionell musiker.

– Jag tror att det var min musik som övertygade. Dom verkade tycka om mitt uttryck väldigt mycket.

De hade en tolk i hotellägaren Malik. Victoria förklarade vilken känsla hon ville ha i låtarna och musikerna fick göra sin tolkning av det.

Vistelsen i Pakistan var omskakande. Victoria och Andreas bevitnade till exempel en så kallad ashura-ritual, där män och pojkar slår sig själva blodiga med vassa kedjor för att hylla minnet martyren Husayn ibn Ali. Något som fångades på den film som följer med

på skivan. En film som reflekterar både vemodiga och vackra bilder från Pakistan. De fick också lätsas att de var gifta, för att Victoria inte skulle bli trakasserad på gatorna.

– Jag vill helst inte tala om det så mycket, jag såg så mycket elände. Jag försöker inte tänka på det så mycket heller. Har drömt mycket mardrömmar om allt jag såg. Filmen får tala i mitt ställe, förklarar hon.

Victoria förstod samtidigt vilken roll musiken kan spela, på platser där människor har det svårt. Vad det kan betyda att ha musiken som en tillflyktsort, något att försvinna in i. Något som de flesta säkert kan känna igen sig i.

– Vi har alla våra olika sätt att fly eller bedöva oss själva. Vare sig det handlar om droger eller sport eller musik.

Resan mot den nya skivan, *East of Eden*, började i Italien där hon bodde ett tag och skrev. Efter tiden i Pakistan tog hon det inspelade materialet till Dan Lissviks studio i Göteborg där låtarna tog sin slutgiltiga form. Varje stopp satte sina spår i stämningen och gör skivan till en universell men samtidigt självklart sammansatt upplevelse. Trots ett

SKRIKHULT PRODUCTION ERBJUDER

BILJETTER TILL MÅNGA AV DE BÄSTA HÄRDROCKSKONserterna SLÄPPS EXKLUSIVT VIA WWW.SKRIKHULT.SE

AMON AMARTH
 6/10 Östersund - GARLA TINGHuset
 7/10 Örebro - CLUB 100
 13/10 Göteborg - TRÄDGÅRIN
 16/10 Malmö - KB
 17/10 Stockholm - ARENAN

Colosseum
 8-9/10 SILJA LINE
 SWEDEN ROCK CRUISE

paradiselost
 24/11 Köpenhamn - THE ROCK*
 25/11 Stockholm - DEBUSER*
 26/11 Oslo - JOHN DEE
 28/11 Göteborg - BREW HOUSE
 29/11 Malmö - KB

SAMAE L
 GHOST BRIGADE*

behemoth
 DevilDriver
 17/11 Göteborg - TRÄDGÅRIN
 18/11 Malmö - KB
 19/11 Stockholm - KLUBBEN

SONATICA
 + SUPPORT
 8/11 Stockholm - KLUBBEN
 14/11 Göteborg - TRÄDGÅRIN
 15/11 Stockholm - KLUBBEN

DEATHSTARS
 20/10 Örebro - VIKEN
 29/10 Stockholm - STRAND
 31/10 Gävle - NÅLEN
 4/11 Göteborg - STICKY FINGERS
 7/11 Boninety - CLUB BON

Heat
 9/10 Göteborg - LISEBERGSHALLEN
 10/10 Stockholm - ARENAN
 31/10 Västerås - OLIVER TWIST

Satan
 9/10 Skövde - 1001N FESTIVAL
 10/10 Oslo - JOHN DEE

STRATOVARIUS
 6/2 Lund - MEJERIEET
 7/2 Göteborg - TRÄDGÅRIN
 8/2 Stockholm - TYROL

WWW.SKRIKHULT.SE
 ANVÄND HENSIDAN FÖR INFO OCH BILJETTER

upplägg som vid en första syn kan verka spretigt.

På skivan ryms nämligen också en traditionell pakistansk visa, en tonsatt dikt av den Nobelprisbelönta författaren Herman Hesse och en cover på det säregna bandet Animal Collectives *My girls*, i Taken By Trees version är låten omdöpt till *My boys*. En av medlemmarna i Animal Collective, Noah Lennox eller Panda Bear som han kallar sig som artist, bidrar också med karaktäristisk körsång på det vackra spåret *Anna*. Herman Hesse-dikten *Bekännelse* hamnade sist på *East of Eden*, för att den passade bra in som en sammanfattning av vad Victoria Bergsman funderat på under skapandet av skivan.

– Jag kände att dikten knöt ihop albumet fint, en naturlig avslutning. Sedan reste ju Hesse mycket i Indien och Asien. Han har varit där jag varit på något vis. Vi har känt alla dessa dofter och färger som bara finns där.

Skulle du säga att det finns något slags tema på skivan? Hur skulle du beskriva det i så fall?

– Svårt att bestämma teman men jag tror att vi tre [Victoria, Andreas och Dan Lissvik] som tillsammans har produce-

rat albumet har varit väldigt samspelade, haft liknande idéer och en vision om hur vi ville att slutresultatet skulle bli. Mina melodier är bärande och går genom skivan som en röd tråd. Jag har tänkt mycket på tid och förgänglighet. Att livet känns så flyktigt att allt kan vara borta imorgon.

De senaste åren har Taken By Trees satt sin speciella prägel på tolkningar av bland annat Guns N' Roses *Sweet child o' mine* och reggae- och r'n'b-artisten Wayne Wonders *No letting go*.

– Det brukar bottna i att jag går och nynnär på en låt, att den återkommer. Då blir jag ofta sugen på att se hur den skulle låta om jag gjorde en egen version, så det handlar också om nyfikenhet.

Victoria Bergsman var tidigare sångerska i popbandet The Concretes. Efter några skivor hoppade hon av men lyckades hitta tillbaka till musiken i och med Taken By Trees.

– Jag reste mycket, tog hand om mig själv och letade efter nya rytmer och sätt att uttrycka musik. Det tog ett par år men nu känns det som att jag har sett allt det negativa som musikbranschen kan innebära. Hur det smutsar ner det vackra och lekfulla i musik och

vad musik verkligen handlar om. Jag är mer försiktig med mig själv nu. Livet är alldeles för kort för att göra saker man egentligen inte vill göra eller inte kan stå för.

Taken By Trees första album *Open field* gavs ut på klassiska skivbolaget Rough Trade Records, en debut som fångslar med minimalistiska medel, med villkoret att hon själv skulle få bestämma helt över sina karriärsteg. Hon har en klugen inställning till att spela live.

– Jag har ett märkligt förhållande till liveframträdanden. Samtidigt som jag någonstans vill stå på en scen och framföra mina sånger blir jag alldeles kallsvettig av tanken. Jag tror att jag blivit lite bättre på att andas, ta djupa andetag och inte tänka på vad folk förväntar sig. Jag tar en spelning i taget, känns det roligt gör jag en till. Det är en enorm kick när det funkar, då finns det inget bättre.

Vilka planer har du för Taken By Trees framöver?

– Just i detta nu vill jag bara skörda frukterna av *East of Eden* och njuta av hur min vision blev verklighet. Framtiden känns ljus och spännande, vad som helst kan hända.

BJÖRN SCHAGERSTRÖM

09.09.18
Klubb Living:
RUBACHICA live

09.09.19
EFTERKLING live

09.09.19
Klubb Versus:
GREGOR TRESHER live

09.09.25
ANE BRUN live

09.10.02
INGENTING live

09.10.02
Tricks/Tricks/Tricks:
THIEVES LIKE US live

09.10.03
LISA EKDAHL live

09.10.09
Klubb Groovy:
LITTLE DRAGON live

09.10.16
FIBES, OH FIBES live

babel

Spångatan 38, Malmö
tel: 040-579896/97

Mer info & förköp:
www.babelmalmo.se

MICHAELA TUNGSTRÖM

Berns, Stockholm 090903

GGG

I den allra första intervjun jag läste med Teddybears Sthlm, som de hette då, klagade Patrik Arve på hur taskiga bröderna Åhlund var mot honom. Han sa att de pressade honom så hårt i studion att han hade svårt att prestera. Det var innan de ens släppt sin första EP som Sveriges tajtaste och bästa hardcoreband. Men mycket har hänt sen dess, Sthlm har försvunnit från namnet, likaså hardcoren och en lång rad trummisar. Numera är det nån slags blandning av Ramones, Kraftwerk och Donna Summer som spelas och sången sköts för det mesta av olika gästsångare.

Jag har inte sett Teddybears på en scen på ett antal år och jag har undrat över Herr Arve sedan dess, det är uppenbart att han inte

trivdes i rollen som sångare och jag undrar vad hans roll är numera.

Men när de går på scenen på Berns så har alla utom de två trummisarna björnmasker och man kan egentligen inte veta vem någon i bandet är. Men scenen är vansinnigt snygg med ett jättestort björnhuvud klätt som en discokula, stora videaskärmar som visar texterna och massor av spegelklädda högtalare. Ljudet är bra och publiken är med på en gång. Teddybears bjuder verkligen på fest och det är svårt att inte ryckas med av krautdiscon som strömmar från scenen. Arve går omkring och lunkar med lampor runt sin mikrofon och hans röst är helt förvriden av diverse effekter och robot-filter medan bröderna Åhlund poserar med sina fyrkantiga, spegelbeklädda instrument.

Men spelningen tappar snabbt fart när bandet redan efter tre låtar lämnar scenen för ett ironiskt gitarrsolo. I alla fall kändes det som ett, vet inte riktigt annars hur man ska förklara att Klas Åhlund spelar valda delar av Eddie Van Halens uppvisningslåt *Eruption* medan han posar som den björnhuvudbeklädda gitarthjälte han föreställer. Men man märker att något inte stämmer, det tar alldeles för lång tid mellan vissa låtar och även om båda Swingfly och Daddy Boastin gästar så lyfter det aldrig riktigt igen.

Och när vi efter 40 minuter bjuds på ett alltför långt trumsolo börjar jag tröttna. Och inte blir det bättre när trumsolot slutar för då händer ingenting, i tio minuter. Sen skickas trummisarna in igen för ytterligare ett solo och vi som står på balkongen kan se att björnhuvudena står och pratar och viftar med

ANNA VON HAUSSWOLFF

Pustervik Göteborg, 090828

GGGG

Klockan slår halv två inne på Pustervik när Anna von Hausswolff äntrar scenen. Det blir en lugn inledning. Hon spelar återkommande melodier på sitt vemodiga piano och sjunger med en röst som ger Kate Bush sällskap på toppen. Scenen ser tom ut där von Hausswolff sitter och spelar för sig själv, men hon lyckas verkligen trollbinda den lilla publiken.

Plötsligt skruvar hon upp tempot och det känns som att stå på någon rökig gammal jazzklubb i New York. Tankarna går ena sekunden till Nancy Sinatra och Edith Piaf, för att andra sekunden gå till Nina Simone. Allting känns väldigt retrospektivt på ett helt fantastiskt sätt.

När publiken börjar se trängre ut byter Anna von Hausswolff ut engelskan mot modersmålet svenska. Hon sjunger spontant bluesigt och publikens ständiga mummel i bakgrunden ger en känsla av att von Hausswolff är Pusterviks huspianist. Snart återgår hon till engelskan igen.

Kompbandet går på scen i en burlesk sång i moll och hon frågar försiktigt om publiken är redo. Bandet består bland annat av en Maria von Hausswolff som jag förmodar är hennes syster, samt en gitarrist som påminner om Kurt Cobain.

Det blir dramatisk, avgörande musik, som om det vore ledtemat i en film. Varje inledning är storslagen och arrangemangen är ambitiösa, vilket avslöjar att musiken är skriven på piano och inte gitarr. Likt ett mantra upprepar von Hausswolff meningen "make love with the devil" om och om igen. Publiken vaggas som i trans, oförmögen att göra någonting annat.

Det blir mer filmisk musik, och just den biten räcker att ha hört en eller två gånger, det är lätt att bli mätt på så stor musik. Hennes röst är oerhört kvinnlig, vilket känns lite ovanligt idag bland alla trallopptjejer på P3. Jag står hela tiden och grubblar på hur den där enorma rösten får plats i Anna von Hausswolffs lilla smala kropp.

armarna bakom scenen medan trummisarna uppmanas att fortsätta. Och det är nästan här som hela spelningen kollapsar och går upp i rök.

Robyn, kvällen i ära även hon i ett björnhuvud, går till slut ut på scenen men så fort musiken börjar lämnar bröderna Åhlund henne och hon står där själv. Ljusen tänds och utan minsta förklaring är konserten över. Det känns tomt och olustigt, man tycker ju att även om ingen betalat inträde så kunde man ge en liten förklaring eller ursäkt. Det närmaste vi får är när Robyn och Swingfly kommer ut för en kort och snabb a capella version av *Cobrastyle* medan det verkar som att bandet gått hem för kvällen. Det verkar som att Stockholms egna bröderna Gallagher har gjort det igen.

MATHIAS SKEPPSTEDT

MICHAELA TUNGSTRÖM

Trots bandet präglas låtarna ständigt av piano och sång. Texterna verkar många gånger handla om ensamhet vilket även speglar av sig på musiken vad gäller ensamma pianoslingor och hennes smärtyllda röst.

Avsaknaden av scendekor kommenterar hon, "det är inte så mycket till bildkonst, men ikväll får konsten ligga i musiken", varpå hon börjar spela en låt som utan tvekan skulle kunna vara med i en gammal varieté. Alla toner går i moll, von Hausswolff ylar desperat som en varg och allting blir så starkt att det nästan känns lite kusligt. Nästan som en skräckopera.

Därefter förklarar von Hausswolff att "det här blir väldigt, väldigt improviserat, vi tänkte köra en Tom Waits-cover", och börjar spela en helt underbar version av *Who are you*. Hon skalar av all skitighet som finns i Tom Waits musik och kvar blir bara en oerhört vacker och skör låt. En väldigt, väldigt bra cover.

Därefter avslutar hon med något som liknar en psalm där hon sjunger "Jesus, I don't want to die in your arms". Nu är det inte bara ett ensamt piano längre, utan hela bandet är med. Kurt Cobain-gitarristen bjuder till och med på ett gitarrsolo mot slutet.

RASMUS BLOM

HAJEN

Popaganda, Stockholm
090828

Med tanke på att Hajen spelar på ett mulet men varmt Eriksdalsbadet redan innan klockan är tre på eftermiddagen är det förvånansvärt mycket folk där. Av tidpunkten, och intensiteten i jublet, sluter jag mig till att det endast är det mest intresserade som brytt sig om att vara där. Inget tidsfördriv här inte, och således mycket engagemang per capita.

Inledande pianoklink imponerar föga på mig. Jag undrar febrilt vilken kvinnlig singer/songwriter Hajen påminner mig om (senare kommenterar någon henne som "Regina Spektor-wannabe" och bitarna faller på plats, självklart är det en hesare Regina jag tänker på).

Pianoballaderna duggar tätare än såpbubblorna på en Håkan Hellström-konsert, och är ungefär lika intressanta. De fungerar bara om man blir trollbunden av den där rösten som ska vara så fantastisk. Och jag blir inte det. Bara en röst räcker inte till det. Men ibland, ungefär varannan låt, tar Hajen sig sällskap av ett band. Då, mina vänner, blir det

mer intressant. Amanda Bergman lämnar över pianot, spelar själv dragspel och kompletteras av bas och gitarr. En sällig låt i valstakt får mig att tänka på dem som ett dansband för indiekids.

Höjdpunkterna är två. Ett: när bandet gör en underbar körinsats på en låt. Lite "vi sjunger kör i kyrkan"-feeling, men ändå, fint. Två: en låt som är skriven av en bandmedlem som heter Henrik och är avgjort mest upbeat av allt. Den innehåller visp på trummor och gitarrspel som inte är i slow-motion.

Ju fler kockar, desto sämre soppa? Inte i det här fallet. Hajen ensam vid pianot är en tvåa. De bästa stunderna med bandet är en fyra. Jag utesluter inte att det här kommer att vara en avsevärt bättre liveakt i framtiden, men idag är den definitivt inte mer än tre.

ANNA GUSTAFSSON

[INGENTING]

Popaganda, Stockholm
090829

Inledningen håller fanan högt med publikfjäs-kande låtar som *Mycket väsen för ingenting*, *Punkdrömmar* och *Julia*. Efter den öppningen tappas styrfarten. Tempot sänks och fortsätter vara sänkt innan det vänder strax innan slutet. Skillnaderna är alltför tydliga för att vara angenäma.

En annan anledning till att jag ger en spelning med ett av de bästa popband jag vet ett så lågt betyg är basnivån. Den dränker stundtals stora delar av de andra instrumenten och större delar sång. Inte till drömmelodiernas fördel alls.

De har en extra slagverkare med sig, som i princip bara gör skillnad i den omgjorda *Här kommer solen* där han spelar funkiga afrobeats. Nämda låt är en höjdpunkt i och med dels Jari Haapalainen insats vid pianot, och dels det faktum att den är omarrangerad på ett kreativt sätt (även om jag i ärlighetens namn föredrar originalversionen som poppärla).

Höstens poplåt *Halleluja* förorsakar mest jubel bland publiken och mest feeling hos mig. Säger vad man vill om att grejen med [ingenting] var deras flummiga blandning av popharmonier och postrockatmosfärer – välproducerade *Halleluja* är ändå klockren.

Om jag bara kunde höra någonting av [ingenting].

ANNA GUSTAFSSON

The Tivoli LIVE

Hösten 09

FRE 25/9
DEAD BY APRIL + ADEPT

FRE 25/9
HYLLNINGSKVÄLL TILL
THE BEATLES

TOR 1/10
LARS DEMIAN + SEBASTIAN WIJK

LÖR 3/10
BOB HUND

LÖR 17/10
THIS VISION, VIOLET ELEGY

ONS 21/10
GOLIATH & THE GIANTS,
INDUSTRI ROYAL,
ROCKET SPACE MONKEYS

FRE 23/10
CLUB CHICAGO
BIG BLUES NIGHT:
SVEN ZETTERBERG BLUES-
BAND M.FL...

LÖR 24/10
VON BENZO & BONAFIDE

TOR 29/10
SOFIA KARLSSON

LÖR 31/10
BANDIT ROCK

LÖR 7/11
DANIEL LEMMA

LÖR 14/11
HANNE BOEL
& CARSTEN DAHL (DK)

ALLA SPELNINGAR
& ÖVRIG INFO
SAMT BILJETTER:
WWW.THETIVOLI.NU

Din kompletta nöjesarena

ETT INTRÄDE, FULLT TILLTRÄDE
4 SCENER • 6 BARER • 4 DANSGOLV • 1 GRÄDDHYLLA • 1 KÖK
★ ★ ★ THE TIVOLI • HAMNTORGET • HELSINGBORG ★ ★ ★

STORAN
J. TILLMAN
TOR 1/10
JOHN
PINETTE
TIS 20/10
STEVE
EARLE
SUPPORT:
RHETT MILLER
MÅN
26/10
JOAN BAEZ
LÖR 31/10
WILLIAM
FITZSIMMONS
TOR 5/11
HEATHER
NOVA
SUPPORT:
BEN TAYLOR
LÖR 14/11
MARCUS
BIRRO
FRE 11/12

BILJETTER FINNS PÅ

Nightwish möter Bach. Skandinavien möter Asien.
Sjutton fantastiska dansare, Malmö Opera-
orkester och kör möter dig.

BLACK SILK

10 - 31 oktober på Malmö Opera

Skånes Dansteater

www.skandesdansteater.se

yokiono
presenterar:
**Höst
2009**

Gratis frakt oktober
ut med koden:
groove2009

www.yokiono.se

TEXT & ACKORD TILL DE BÄSTA LÅTARNA. TAB TILL RIFFEN. 79 KR.

BESTÄLL PÅ:
www.gehrmans.se/ackord

GEHRMANS
MUSIKFÖRLAG

CMM Group är specialister på CD, DVD kopiering och tryck.

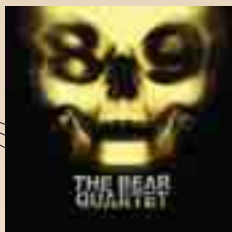
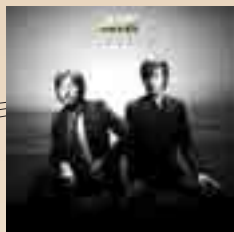
**Pressa eller kopiera?
CD eller DVD? Eller duodisc?**

Vi har allt för ditt CD projekt.

CMM GROUP

Torshamnsgatan 39 B i Kista,
08-545 706 70, info@cmmgroup.se

AIR

Love 2
EMI

GGG

Air är engelska för luft. Jo, det är sant. Och det är ju inte ett helt opassande namn för ett av musikvärldens mjukaste, absolut mest flyktiga band. Jag menar, Air finns ju knappt. De syns inte. De hörs knappt heller, om inte deras musik sätts i relation till något, exempelvis genom att rassla lite i löven eller tonsätta någon prunkande Sofia Coppola-scen. Air fyller tomrum med fluffig intighet. Ingen verkar bry sig sådär jättemycket om dem, men vi skulle nog ändå sakna dem om de försvann.

Och nu har de släppt ett nytt album. Hur det låter? Jo, de verkar faktiskt till slut ha tröttnat på både fransk symfonisynth och tysk knarkkraut, de har slopat sina beprövade knep och experimenterar nu med både näsflöjtar och polska gästrappare. Eller nej. De låter som de alltid gjort, säklart. De låter som Air. Som eventuellt livsnödvändig meningslöshet.

FREDRIK FRANZÉN

ALABAMICA

Alabama
BORDER

GGG

Det är i sanning ett allstargång han har bakom sig, den gode Alabama-bördige JR Collins. Numera bosatt i Göteborg har han samlat delar ur den svenska rockeliten i Ludwig Dahlberg, Nikke Ström och Mattias Hellberg och alla bitar faller på plats.

För det är skitig och rökgig garagerock vi bjuds på. Rak och okonstlad, med barnförbudna berättelser ur, enligt utsago, Collins liv i den smutsiga södern. Den sju låtar långa EP:n bjuder inte på så många överraskningar, men håller sig ändå så pass intressant att en mersmak ska infinna sig. The Nomads är ett riktmärke, Super-suckers ett annat. En stabil skiva. Inte dumt, inte dumt alls.

JONAS APPELQVIST

PERNILLA ANDERSSON

Ashbury apples
WARNER

GGG

Vemod och sorgsenhet sveper över svenska kvinnoröster. Förra året förväxlade jag Pernilla Andersson med Veronica Maggios vardagstristess. Efter *Gör dig till hund* går vägen tillbaka till engelskan. Ibland är det bäst att vända tillbaka, för att plocka upp små bitar som kan behövas i framtiden.

På nya skivan *Ashbury apples* har Pernilla Andersson störst likhet med Nina Perssons iskalla, men ändå inlevelserika, sång och Anna Ternheims djupt tunga vemod. Det är jazzigt blå djuphavstoner som simmar omkring i stilla vatten. Bilden av istappar som sakta smälter framkallas i min hjärna och stämningen känns ödslig. Denna känsla som kan bli verklig om vi inte tar hand om våra hav, en fråga som denna fiske-entusiastiska sångerska är starkt engagerad i.

Bakom omstöpta *Don't let me down* har vi Twisted Sister, vilket är svårt att gissa i den här stillsamt ödmjuka versionen, som för övrigt återfinns på Anderssons minialbum *The big cover up* från 2007. Men en viss kärlek till den tuffare rocken kan anas i flera intron, intron som får en att tro att tempot ska bli högre, känslorna intensivare. Där känner jag mig lite lurad, förutom i inledningsspåret *Thugs & heroes*, där jag

associerar till den återhållsamma hettan i Peggy Lees *Fever*.

Allt välgjort, välproducerat, genomtänkt och Pernillas röst ren och stabil men skivan blir ändå lika anonym som artistens eget namn, det behövs något som sätter sting på den stabila grunden för att hon ska gå hem hos den kräsna skivbotanikern och fiskarna i havets djup. En pärla eller en ful fisk, bara det stormar till lite åt något håll.

MATHILDA DAHLGREN

A PLACE TO BURY STRANGERS

Exploding head
EMI

GGGG

När jag intervjuade bandet förra året sa de att nästa platta skulle bli "really fucked up". Och när den nu ligger på min skivtallrik kan jag inte låta bli att känna mig lite lurad. Visst, det är distat, väldigt distat, och det går en röd linje med vitt brus genom hela skivan, det stökas och bråkas och knastrar, smattrar och ryker och brinner, men om det är så värst galet vet i tusan om jag tycker.

A Place To Bury Strangers fortsätter i stort sett där deras debut slutade, låtarna är egentligen illa dolda popdängar som kamouflerats av lager på lager av My Bloody Valentine, Slowdive och gamla Baiter Space-influenser. Det är vackert, vasst och på sina håll hårt och tungt. Enda skillnaden den här gången är att det är mera sammanhållet, man kan höra att det är ett band som står och spelar tillsammans i motsats till debutens samling av demos, sololåtar och spontana bandinspelningar. Ljudet är också mycket bättre och på ett sätt mera polerat, hur polerat att sönderdistat Brooklyn-band nu kan bli. *Deadbeat* är en underbart stökig liten poppärla och den avslutande *I lived my life to stand in the shadow of your heart* avslutar skivan i precis det kaoset som deras konserter brukar göra och är definitivt en av skivans höjdpunkter.

MATHIAS SKEPPSTEDT

ALICE BANGE

Small town girl
ROOTS/BORDER

GGG

Har man hört den förut? Ung tjej från Sverige åker till countrymusikens Mecka Nashville för att spela in ett album. Det är inte konstigt att mistänksamheten väcks.

Men 26-åriga Alice Bange skiljer sig från mängden. Hon har tack och lov inte fallit i den vanliga fällan och varken gjort en strömlinjeformad countrypopplatta eller en patetisk honky tonk-skiva. I stället levererar hon melodios och tämligen egensinnig popmusik med folktön. Rösten är mogen och omfångsrik, hon låter erfaren och har en utsökt känsla för melodier, samtidigt som de amerikanska studiomusikerna förstås skapar ett riktigt tajt komp. Bäst är faktiskt albumets två första spår, *Under your spell* (*The willowtree song*) och *Crazy little friend of mine* medan det lite rockigare materialet fungerar sämre.

Låtarna har skrivits under de senaste tio åren och här kunde Bange ha rensat upp lite. Texterna är ganska självutlämnande men tenderar att vara väl tydliga och rakt på sak. Å andra sidan har Alice Bange framtiden för sig. För det råder inga tvivel om att hon har talang.

ROBERT LAGERSTRÖM

THE BEAR QUARTET

89
ADRIAN/BORDER

GGG

Bear Quartet släpper sin 14:e platta och det är imponerande att de lyckas göra något nytt med varje skivsläpp. Men för min egen del, som lyssnat intensivt på *Gay icon* senaste månaderna, blir det här lite väl nyskapande och spännande.

Första spåret *Halmet* är den starkaste låten och för tankarna till *Capable* på *Gay icon* som även den har en skramlig bakgrund som räddas av en underbar röst. Efter några spår börjar influenserna låta mer som 80-tals rock och synth men som tur väl så stiger det aldrig över gränsen till riktigt obehagligt. *Sweet beef* börjar med vad som låter som en koklocka och Queens of the Stone Age men efter några sekunder blandas istället en form av Melody Club-musik med 80-tals hårdrock. *Least loved (of the unloved)* är en låt som lyfter upp skivan genom Matti Alkbergs sång men som likväl den ger vibbar av hårdrock som inte är särskilt imponerande.

Men det gör mig lättad att det gamla inte helt skyfflats bort, för emellanåt kommer det melankoliska och vackra fram, som i *I am your sister*. Detta hjälper 89 att bli en skiva värd lite tid och förhoppningsvis växer den, för potentialen finns där.

ALEXANDRA BENGTSSON

NICK CAVE AND WARREN ELLIS

White lunar
EMI

GGG

Nick Cave and Warren Ellis har kamperat ihop ett tag. Ellis är en av medlemmarna i Caves Grinderman, men de har också skrivit filmmusik tillsammans. *White lunar* är en sammanställning av en del av den musiken. Från bland annat *Mordet* på Jesse James... och givetvis *The Proposition*.

Och visst, det hörs. Ibland är det rejält traditionell filmmusik, sån som fungerar som fond och bakgrund till scener, och som på skiva egentligen bara blir transportsträckor till något annat, om ens det. Den allra största delen är instrumental, med piano och stråkar, och visst är det bra melodier, visst kan man njuta av pianot och stråkarna blott, och visst kommer

ERIK ENOCKSSON

Man tänker sitt
KNING DISK/PLAYGROUND

GGGG

Det är sensommarmurigt ute, kvällningen ligger som en tung sammetsfilt över kvartret, jag har duttat på finvinet, och med Erik Enockssons högtidliga körverk ringande i öronen, ligger de stora orden nära till hands. Ja, jag tänker gå rakt på sak och gå så långt som att kalla honom för Sveriges just nu mest begåvade filmmusiker.

Medan de flesta strävar efter att tonsätta scener och klipp, sträcker sig Enocksson efter filmens själ. Och fångar den. Han gjorde det med musiken till *Farväl Falkenberg*, och han gör det med *Man tänker sitt*. Båda albumen tonsätter känslor snarare än händelser, precis som vilken annan musik som helst, och just därför fungerar de, till skillnad från mycket annan filmmusik, lika bra med som utan bilder.

De båda albumen låter dock väldigt olika. *Man tänker sitt* består i stort sett

de där uppenbara filmmusikstyckena mest mot slutet av plattan, men det känns ändå som att det är att lyssna till ett vardagligt soundtrack.

Visst finns det vackra moment, visst finns det ställen där man kan skönja ett komp till en låt som hade kunnat bli oändligt vacker med en Cavesk sångstämma, visst finns det ställen där man ser hela bilden och hör ljuden, men de är fragmentariska.

Som soundtrack betraktat, en helt okej platta. Som Nick Cave-kuriosa och för idoga fans, nödvändigt. Men annars rätt ljummet om man inte går igång på traditionell filmmusik.

MAGNUS SJÖBERG

EUROPE

Last look at Eden
UNIVERSAL

GG

Åttonde studioalbumet drar igång med ett stråkfyllt preludium som övergår i titellåten. Här blir det ett tunga riff och en ganska tråkig refräng. Ett ganska genomgående tema faktiskt.

Det här låter inte alls som det Europe jag var så begeistrad i 1986 och något är framåt när *The final countdown* i princip var det enda som snurrade både hemma i pojkrummet och hos kompisarna. Inte heller låter det som bandet gjorde på deras två första plattor som plockas fram med skapligt jämna mellanrum. Möjligen ligger *Last look at Eden* helt i linje med comebackplattorna *Start from the dark* från 2004 och *Secret society* men de ligger inte mig särskilt varmt om hjärtat.

Bandet funkar bäst i balladerna *In my time* och *New love in town* men även ett par av de tyngre låtarna som *Catch the plane* och *U devil U låter bättre än snittet*. Joey Tempest röst kommer sällan till sin rätt och när de snurrar runt i något slags alternativrockigt Velvet Revolver-land tappar åtminstone jag bort mig.

ROGER BENGTSSON

THE FLAMING LIPS

Embryonic
WARNER

GGGG

De tidigare Bush-hatarna i Flaming Lips har gjort ett så mörkt dubbelalbum att man kan tro att Bush lämnat plats åt självaste Djävulen, Gud, Hitler eller någon annan vilseledande

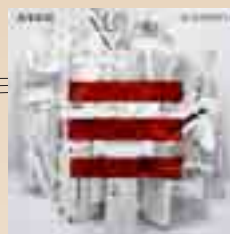
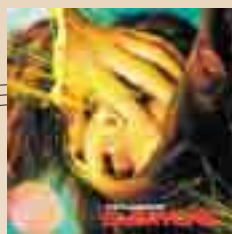

bara av mässande manskörer, sköra och cykliska, försiktigt ackompanjerade av några pianoackord eller en enkel gitarr. Det är väldigt stor och väldigt enkel musik på en och samma gång. Det är sorget men vackert – bitterljuvt och otroligt suggestivt. Nästintill sakralt.

Som sagt: De stora orden ligger nära till hands. Kanske försvinner de med musiken? Men det spelar väl ändå ingen roll? Det är ju nu som räknas.

FREDRIK FRANZÉN

SKIVOR

person. Eller så fastnade Coyne & Co på kyliga Mars under sin filminspelning *Christmas on Mars* och imploderade. Kanske har Steven Drozd fått in resten av bandet på heroin. Eller. Hmm. Kan det vara så att detta bara är en simpel reaktion på förra skivans pop- och funkglans? Jag tror det. Det behövdes något skitigt, elakt, mörkt emellanåt olysningsbart för att Flaming Lips skulle kunna bryta ihop och gå vidare. Helt naturligt och så välbehövligt.

Genom 18 spår får man återigen en inblick i vad som rör sig bakom Wayne Coynes skallben och som vanligt är det oroväckande underhållning, men den här gången helt utan glada aliens eller tjocka tomtar. Inga katter som äter hundar, även om en sådan bisarr historia hade platsat på *Embryonic* åtta dagar i veckan. Särskilt med tanke på att skivan har ett mindre genomtänkt tema i form av djur och natur. Känner vi igen det? Det är som att Oklahoma-herrarna på något lurigt vänster hittat tillbaka till sina fornstora noiserockdagar, men med åldern kommer också erfarenhet och visdom. Pedalerna har inte längre två lägen: högt eller jättehögt, de har även ett tredje läge med en klisterlapp som säger: ordnat kaos. Så länge pilen rikts åt det hållet är kroppen intakt och hjärnan på spänn.

Med *Embryonic* visar The Flaming Lips återigen att de är ett band man inte vet var man har. Det enda man kan förvänta sig är oberäknelighet.

DANIEL MAGNUSSON

LISA GERMANO

Magic neighbor
YOUNG GOD/BORDER

GGGG

På bokstaven G i min telefon har jag G (min kära kollega), González José, Golden Kanine-Linus, Grytt Kajsa och Germano Lisa. Vet inte om det funkade när det känns skönt att bara ha det. Jag tittar på numret ibland och tänker på henne. Om det kommer någon musik från denna svärmodiga amerikanska. Om hon bor kvar i Los Angeles-trakten. Men så en dag i början av september så kom den med posten. Lika oväntat som en maltesisk kontring, lika väntat bra är *Magic neighbor*.

Lisa Germano har egentligen aldrig gjort det lätt för sina fans. Och *Magic neighbor* är kanske hennes mest intrikata album på länge. Då hennes tidigare skivor i jämförelse nästan blir glättiga och pastellfärgade. Ingen av de elva låtarna är lättillgängliga. Snarare tvärtom. Precis så ska Lisa Germano skriva musik. Hon är inte var mans egendom. Alla ska inte förstå henne, då försvinner allt det svärmodiga och vackra. Och tänk, gud förbjude om någon annan än jag skulle ha hennes nummer. Brrr.

PER LUNDBERG GB

HILLS

Hills
EGENUTGIVEN

GGGG

Det här är så långt ifrån dokusåpor om bortskämda rikemansbarn på MTV man kan komma. När Hills från Göteborg sätter på sin psykedeliska charm förvandlas dollartecken till rökmoln, smaklösa cribs till stränder med frispölad stenpäl av moränblock och lyxiga shoppingstråk till *Färväl Falkenberg*-skog. Omslaget till Hills debut skulle rent av få Rocky Ericksons mentala hälsa på fall. Igen.

Blandningen av gamla hederliga amerikanska LSD-trippar och svensk husmanskost

har ju gjorts förut. Man måste liksom nämna Kebnekaise och Björn Olsson när man lyssnar på Hills (jag tänker bland annat på oandets i *Ex oblivione*). Men intensiteten här är något nytt för mig och, för att vara en debut, den oklanderliga produktionen. Detaljer är allt om man ska tro Hanna, Kalle och Pelle.

Så låt oss känna än en gång. Koncentration, kaleidoskopögonen på, turn on, tune in and drop out.

DANIEL MAGNUSSON

WHITNEY HOUSTON

I look at you
ARISTA/SONY

GGG

Whitney Houston är nu tillbaka efter sju sorger och åtta bedrävelser. Med råstylat hår, nya tänder och airbrushad hy ger hon sig in i leken igen, förhoppningsvis nykter och drogfri och med hjälp av gamle mentorn Clive Davis. Med samma typ av gråtmilda powerballader hon gjort till sitt varumärke.

Enda skillnaden är att allt crack och koks har förstört hennes verktyg, rösten. Våldigt sällan försöker hon sig på de höga tonerna som så många gånger levererat magiska stunder, kvar är bara en "normal" soulpopdiva med bräcklig pipa. Många låtar skulle dock kunna handla om hennes egen resa, vilket ger plattan den resonansbotten som inte längre återfinns i rösten. Och det gör *I look at you* till en riktigt härlig upplevelse. Jag blir berörd av den lilla person som kurar ihop sig i *I didn't know my own strength* och försöker intala sig att inte ge upp. Att kämpa i motvind är respekt, hade dock i sammanhanget varit skönt om hon samtidigt vågat visa sitt riktiga jag på bilderna också – nakna och utlämnande låtar borde paketerats med en människa av kött och blod istället för en stereotyp. Men hon vill väl visa att hon tagit sig tillbaka till sitt forna jag igen.

Skönt också att musiken inte är söndermoderniserad utan stannar i Whitneyland. Min respekt ökar faktiskt ju mer jag lyssnar. Det trodde jag inte innan.

GARY LANDSTRÖM

JAY-Z

The blueprint III
ROC NATION/WARNER

GG

Rapbranschens störste entreprenör landar med sin elfte platta och så klart är det ett event att kolla in, vem och var man än är. Jigga själv ser sig ju redan som universums härskare, men *The blueprint III* är mer ett bevis för hans megastjärnstatus än hans leveranskraft. Precis som Madonna och U2 som spelar i samma liga är det svårt att är efter är vara den som sätter ribban, och när 40-års-strecket närmar sig med stormsteg är det goda livet definitivt ingen garant för nyskapande musik. Jay borde enligt min mening omgruppera och verkligen skapa något nytt istället för att anlita the usual suspects Timbaland, Kanye och Pharrell.

Men missförstå mig rätt, plattan låter ju så klart fet och allt. Men den känns gjord och har inte så mycket till innehåll. Även en smutsig och kantig låt som *Run this town* blir till en gäspning till slut. Men ska man blåsa upp en platta till värsta popvidundret blir väl kvaliteten lidande. Och är man mer intresserad av att slå sig för bröstet och jämföra sig med Frank Sinatra är det svårt att hålla blicken riktad mot framtiden. Kråkiga sistaspåret *Young forever* med sin förstörelse av 80-talsdängan *Forever young* är väl sista spiken i denna versionen av Jay-Z:s artistkarriär.

Tydligen är jag en hatare nu då, när jag är frustrerad över att *The blueprint III* är en dussinplatta. Jag kommer inte ifrån att Diddys senaste platta var precis allt som denna inte är. Det är tydligen skillnad på artistmoguler och artistmoguler...

GARY LANDSTRÖM

THEODOR JENSEN

Tough love
RAZZIA/BONNIERAMIGO

GGG

Ja, så släpper då Theodor Jensen efter tre skivor med The Plan sitt första album i eget namn. Vilket känns helt logiskt då The Plan decimerades för varje utgåva, för att på 2006 års fina *Walk for gold* bara bestå av honom själv.

Theodor Jensens musikaliska signalement har alltid präglats av en dos underliggande galenskap i kombination med ett eget vackert svepande melodispråk. En fin cocktail som skiljt honom från den allmänna popfloran. På nya *Tough love* finns det där med, den säregna passionen skiner igenom men det bränner inte till på samma sätt som tidigare. Inledande *Songbird* och Titiyo-duetten *Side by side* är till exempel både snygga och angelägna men det är någonting jag saknar. Det känns kanske lite för välpolerat. Det handlar nog om att jag fortfarande, kanske orättvist, jämför och letar efter en liknande smocka som The Plans debut innebar.

BJÖRN SCHAGERSTRÖM

JESAIAH

Et tu, hope
SOUND POLLUTION

GGGG

Så, då kom då äntligen debutplattan från Stockholms eget hardcorehopp. *Et to, hope* är en helt lysande debut – tung, stenhård och kompromisslös. Ljudbilden är fet och samtidigt kristallklar. Det är gamla Dillinger Escape Plan, Converge och en liten skvätt Meshuggah. Sångaren Max Sjöblom har ett grymt bra vrål som utnyttjas maximalt medan det hela tiden händer något i bakgrunden. Det är hardcore av bästa sort som är helt oförutsägbart, hård som kryptonit med melodier som kommer och går mitt i kaoset. Sen är det också härligt att se en debutskiva med snyggt omslag och minst lika snygg och genomtänkt booklet. Pluspoäng.

MATHIAS SKEPPSTEDT

MUSTASCH

Mustasch
REGAIN/WARNER

GGGGG

Inga lika klara hittar som *Double nature* eller *Dog wash*, men laddat med låtar som landar på alla fyra benen hur noga man än undersöker dem. Jag hade hoppats på att bandets grundbult Ralf skulle göra sitt supersvåra, supertunga och supermörka album, men det får bli en annan gång. På skivan blandas istället negativa riff med positiva motsatser som i *Lonely* och *The man, the myth, the wreck* – och det funkade bra det med, som vanligt med Mustasch.

Borta från bandet är trummisen Mats Hansson och gitarristen Hannes Hansson, som båda varit med sedan 1998. Jag föredrar att tro att *Damn it's dark* handlar om splitten mellan Ralf och Hannes, men vad sjutton vet jag. En av skivans bättre låtar är det i alla

KINGS OF CONVENIENCE

Declaration of dependence
VIRGIN/EMI

GGGG

Den norska duon Kings of Convenience är tillbaka efter fem års tystnad. Därmed inte sagt att de legat på latsidan. I synnerhet inte Erland Øye, som ju hjulats sig genom Berlins alla dansgolv, spelat i genreföraktande DJ-mixer och oblygt nynnade indiehits över nordtysk fyrtakt, samt arbetat med både elektroniska soloskivor och det rockigare sidoprojektet The Whitest Boy Alive.

Men inget av detta hörs direkt på Kings of Convenues tredje album. *Declaration of dependence* är tvärtom ett stillsammare album än något duon gjort tidigare. Indirekt kan man dock ana hur Øye influerats av både technons och electronicans fäbles för reduktionism och minimalism. Arrangemangen är nämligen rusktigt avskalade. Øyes och Eirik Glambek Bøes sammetslena röster och intrikata gitarrplock är ständigt i fokus. Endast undantagsvis hittar någon ensam stråke eller tunn trumma in i ljudbilden, och musiken bärs till 100 procent upp av sång och melodi. Få artister klarar av att framträda såpass nakna. Men Kings of Convenience gör det. Genom att smälta samman Simon & Garfunkels stämningar, Belle & Sebastians fyndigheter och Øyes & Glambek Bøes enkla med oklanderliga melodisinne har man skapat ett tidlös stycke folkpop – modigare men samtidigt mer opretentiöst än det mesta genren krystat ur sig i år.

FREDRIK FRANZÉN

JULIETTE LEWIS

Terra incognita
ROAD RUNNER/BONNIERAMIGO

GGGG

Inledande *Noche sin fin* och efterföljande titelspåret är frustande rockbastarder värdiga en Courtney Love i högform, som två käftsmällar klickar den ingång en platta jag förutsätter ska nå fulländad form då den blandar Juliettes rock/blues-aktris med producerande Omar Rodriguez Lopez flummighet och sensibilitet. Men den riktigt majestätiska toppen finns inte, för det är *Terra incognita* emellanåt alltför såsig.

Men en skinande 4:a är ett klockrent betyg. För när Omar väver lager av intrikata gitarrfigurer åt Juliette samtidigt som bandet ändå rockar hårt går de på knockout. Hon

fall, som bara toppas av *Heresy blasphemy*, *Deep in the woods* och *Desolate*.

Det märks att bandet haft mer tid i studion, och kunnat jobba mer med atmosfärljud och stråkinstrument. Och det är väldigt lyckat. Det höjer både stämning och livstid på varenda spår, för jag upptäcker nya detaljer varje gång jag sätter på *Mustasch*.

TORBJÖRN HALLGREN

KLUBBKALIBER

KONSERTER I MARIESTAD - SKARA - SKÖVDE HÖSTEN 2009

WILLE CRAFOORD

Support: Oscar Danielson & Emma Nordenstam

Fredag 25 september, Odeon Skövde
Lördag 26 september, Teatern Mariestad

IKAROS

- Hyllnings konsert till Björn Afzelius

Lördag 10 oktober, Teatern Mariestad

DEAD BY APRIL

Support: Adept

Fredag 23 oktober, Valhall Skövde

MUSTASCH

Support: Aggressive Chill & Knicker Kittens

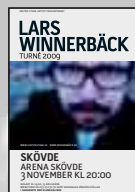
Fredag 30 oktober, Valhall Skövde

cramada

MER INFO:
www.klubbkaliber.com
SKARABORGS STÖRSTA KONSERTARRANGÖR

LARS WINNERBÄCK

Tisdag 3 november - Arena Skövde

ANNA TERNHEIM

Fredag 6 november - Katedralskolans Aula Skara

SUSANNE ALFVENGREN

Torsdag 12 november, Stadsteatern Skövde
Fredag 13 november, Teatern Mariestad

LALEH

Fredag 27 november, Teatern Mariestad

KÖP BILJETT IDAG! ticnet

Förköp: Ticnet/ATG ombud | 1.077-1707070 - www.ticnet.se
Skövde: Turistcentrum 0500-444488, Stadsteatern 0500-480910 | Utsköp: Turistbyrå 0510-20020,
Mariestad: JC 0501-16215, Åkes 0501-13501 | Folköping: Turistbyrå 0519-777050

Foto: Johan Carlén

UNITED STAGE ARTIST PRESENTERAR:

LARS WINNERBÄCK

NYTT ALBUM
TÄNK OM JAG ÄNGRAR MIG
OCH SEN ÄNGRAR MIG IGEN
RELEASE 21.9

TURNÉ2009

GÖTEBORG LISEBERGSHALLEN 30.10

GÖTEBORG LISEBERGSHALLEN 31.10

SKÖVDE ARENA SKÖVDE 3.11

KARLSTAD LÖFBERGS LILA ARENA 4.11

STOCKHOLM ANNEXET 5.11

STOCKHOLM ANNEXET 6.11

ARENDAL (N) ARENDAL KULTURHUS 10.11

LARVIK (N) BÖLGEN KULTURHUS 11.11

OSLO (N) OSLO SPEKTRUM 12.11

TÖNSBERG (N) EIKHALLEN 13.11

BERGEN (N) PEER GYNT-GRIEGHALLEN 14.11

UDDEVALLA AGNEBERGSHALLEN 18.11

BORÅS BORÅSHALLEN 19.11

MALMÖ BALTISKA HALLEN 20.11

KRISTIANSTAD IDROTTHALLEN 21.11

KARLSKRONA TELENOR ARENA 22.11

LULEÅ COOP ARENA 25.11

UMEÅ GAMMLIA HALLEN 26.11

ÖRNSKÖLDSVIK SWEDBANK ARENA 27.11

TRONDHEIM (N) SPEKTRUM 28.11

ÖSTERSUND Z-HALLEN 29.11

VÄSTERÅS BOMBARDIER ARENA 2.12

UPPSALA FYRISHOV 3.12

LEKSAND EJENDALS ARENA 4.12

GÄVLE LÄKEROL ARENA 5.12

SUNDSVALL SPORTHALLEN 6.12

VÄXJÖ TELEBORGS HALLEN 8.12

JÖNKÖPING KINNARPS ARENA 9.12

LINKÖPING CLOETTA CENTER 10.12

ÖREBRO CONVENTUM ARENA 12.12

WWW.TICNET.SE 077-170 70 70 SAMT SEDVANLIGA FÖRKÖPSSTÄLLEN. 13-ÅRS GRÄNS

WWW.UNITEDSTAGE.SE WWW.WINNERBÄCK.SE

Miller Music Fresh Sounds

Bloendum AB 08-598 111 00 www.bloendum.se

Release The Fresh

Hösten 2009 är det dags för ditt undergroundband att slå igenom. Miller söker både soloartister och grupper till Miller Fresh Sounds oavsett om ni spelar säckpipa, sjunger barber-shop, lirar pudelrock eller producerar fidget-house. Vinnaren spelar på Miller Fresh Sounds avslutningsfest i november och allt som krävs är att bandmedlemmarna är över 20 år.

Mer info på www.millerfreshsounds.com

Visit www.TalkingAlcohol.com

frammanar bilder av Debbie Harry lika lätt som Patti Smith och jämförelsen med PJ Harvey ligger aldrig långt borta. Allt detta berättar att Juliette lyckats hitta en fungerande symbios mellan attityd, rockgung, pop och latinnehåll. De nästan besvärjande låtarna verkar frammanas med en lätthet som de inblandade ska tacka sin skapare för, många artister knäcker sig med både det ena och det andra för att försöka låta så här inspirerade. Men för nya radarparet Juliette och Omar är detta vardagsmat. Jag tror och hoppas vi sett början på en lång vänskap...

GARY LANDSTRÖM

MAGNUS CARLSON & THE MOON RAY QUINTET

Magnus Carlson & The Moon Ray Quintet
EMI

GGGG

Magnus Carlson hade tydligen gått och fundrat på att göra en jazzplatta rätt länge. Det är tur att det inte bara blev ett hastigt hugskott, för då hade det kunnat bli en i raden av profilösa standardplattor, ytterligare någon som vill vara Frank Sinatra, ytterligare någon som vill komma in i croonermanegen, men nu hade han idé om hur den skulle låta.

Och det är riktigt kul att lyssna på. Arrangemangen är coola, relativt standardbaserade, men också lyhörda och överraskande; Goran Kajfeš har både producerat och arrangerat. Det som är roligast att upptäcka är låtarna. Här finns både en och annan som man helt oförhoppandes hajar till inför och känner igen. Som, givetvis, Doors *Riders on the storm*. Som, kanske, Zombies underbara *Time of the season*. Andra låtar som man någon gång snappat upp, som *Sea lion woman* eller Sixto Rodriguez *Sugar man*, som man vill höra om och om igen. Det är en attityd till låtarna och musiken att omhulda, det är en respekt för både genren och publiken, det är en vacker och lite udda pärla att hitta i skivhavet.

MAGNUS SJÖBERG

MAPS

Turning the mind

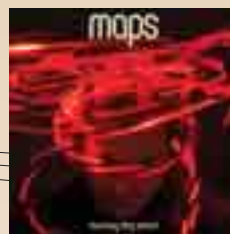
MUTE/EMI

GGG

Bilden av sovrumsmusikern har förändrats. Den rosaskimrande drömmen om enstöringen, som inte kan få några tjejer och ugglar i boet och spelar in nonchalerade mästerverk på sin flottiga portastudio, den har bleknat bort. En massa tjejer som faktiskt får killar utmanar stereotypen, och med dagens teknik kan man åtminstone i teorin skapa musik hemifrån som låter lika proffsig och storslagen som något annat. Det finns alltså inte längre något samband mellan att låta sovrum och låta ärlig. Det är tvärtom bara amatörmässigt.

I det här avseendet är brittiske James Chapman en modern sovrumsmusiker. Det var ju med extremt små medel han under pseudonymen Maps lyckades skapa ett debutalbum av episka proportioner – fullt jämförbart med pansarkryssarna Spiritualized och M83:s dundrande krevader. Och efter det att albumet nominerades till Mercury-priset har han väl inte heller haft några problem med tjejerna...

Näväl. Uppföljaren *Turning the mind* är mer av samma sak – ett tungfotat och bröligt album, accentuerat av malande trummaskiner, böljande syntmattor och djupt ekodränt säng. Shoegaze för datornördar, så att säga. Och precis som debuten är också *Turning the mind*

en ojämn historia – undantaget sången, som är konstant jobbig – och oemotståndliga glädjepiller varvas med kollapsande skrytbyggen. Det är ömsom bra, ömsom charmigt och ömsom olysningsbart. Det framstår dock alltid som både ärligt och hjärtligt. Och det är väl också det enda den samtida sovrumsmusikern Maps har gemensamt med forntidens portastudiofiler.

FREDRIK FRANZÉN

NATHANIEL MAYER

Why won't you let me be black?

ALIVE/SOUND POLLUTION

GGGG

Tillsammans med Black Keys Dan Auerbach i hans studio i Akron, Ohio spelades *Why won't you let me be black?* in. Bland studiomusikerna märks just Black Keys och folk från Dirtbombs. Konstig sättning kan tyckas. Att en soulman åker till Ohio för att på sin ålders höst spela in en platta. Mayer svettar och kraxar sig igenom åtta suggestiva och vackra r'n'b-låtar.

Detroitsonen Nathaniel Mayer låter som en märkt man. Märkt av livet. Resultatet blir en mäktig platta. Nathaniel dog 2008, 64 år gammal. Detta blev hans sista platta. R.I.P.

PER LUNDBERG GB

MEAN STREETS

Mean Streets

SHERIFF/WARNER

GGG

Den som förväntar sig att Amir Chamdins projekt Mean Streets ska vara en naturlig förlängning av Infinite Mass dansgolvspop kommer bli besviken. Borta är beats och rap och istället finns där en flirt med 70-talets soulrock som omedelbart för tankarna till soundtracket från Tarantinos *Kill Bill*-filmer.

När man lyssnat på de inledande spåren känns det riktigt lovande. Förstasåpet, *Born in 1974*, är inget annat än en soulig festexplosion där alla bitar faller på plats. Det är kaxigt, speedat och precis lagom oborstat. Hur mycket av slutresultatet som kan tillmätas producenten, låtskrivaren och musikern Nicke Andersson lär vi aldrig få veta. Men att Nicke har en förkärlek för soul fick vi om inte annat veta via underskattade The Solution. Och trots att det inte vore varken korrekt eller rättvist att jämföra de båda projekten finns en grundläggande förkärlek till soulen där som gemensam nämnare. En känsla som faktiskt räddar skivan som helhet från att bli alltför enkelspårig. Amir överraskar visserligen med sin ruffiga röst, men det är i slutändan hantverket i sig som jag tar med mig.

För trots att skivan, låt för låt, känns såväl spännande som bra, infinner sig en viss mättnad efter några lyssningar. Låtar som *Mean Street City*, *Revenge song* och *Time to kill* faller i slutändan mellan stolarna när jag sammanfattar skivan. De vägrar fastna som så många av de andra spåren gör.

Men att Mean Streets redan nu gjort ett debutalbum som känns intressantare än mycket annan svensk musik råder det dock inget tvivel om. Förhoppningsvis blir det en fortsättning.

ANDERS SAMUELSSON

MIKA

The boy who knew too much

ISLAND/UNIVERSAL

GGG

Mica "Mika" Penniman gör enligt egen utsago musik för att komma ifatt sig själv.

Alltså: Medan den multikolorerade smällkaramellen till debutalbum var ett peptalk till det

outvecklade gliet inom honom, är uppföljaren en aningen mognare och mer personlig historia, som behandlar hans tonår. Men bara en aning, alltså. Efter fem miljoner sålda album rör man ogärna runt alltför mycket i grytan. Omslaget till *The boy who knew too much* ser ut ungefär som det till *Life in cartoon motion*, om än lite mörkare, och musiken det paketerar låter lika bekant, även om Mika numera har självförtroende nog att hamra hårdare på flygeln.

På pappret är *The boy who knew too much* den perfekta uppföljaren. Albumet kommer att älskas av alla dem som gillade debut, samtidsdigt som det uppvisar exakt rätt mängd förändringar för att upplevas som just en uppföljare och inte en upprepning. Här finns exempelvis en ny *Relax, take it easy*. Fast den heter ju *Rain* nu. Och det finns en ny *Grace Kelly*. *Good gone girl* heter den. Och Mika själv är fortfarande en säregen förening av Freddy Mercurys falsettpipa och Robbie Williams ego. Den supersymfoniska discopopen är minst lika supersymfonisk som tidigare. Och Mika kommer att sälja fem miljoner album till. Lätt.

För oavsett vad Mika själv säger, är han ju först och främst en artist, en underhållare. Han levererar det fansen vill ha. De som söker svårta och djup får leta någon annanstans. Suktar man däremot efter ytterligare en näve söta sockerpiller i stil med dem Mika slängde åt oss för två år sedan, då är *The boy who knew too much* ett av årets mest givna köp.

FREDRIK FRANZÉN

MUSE

The resistance
WARNER

GGGG

Förvånad. Det är nog så jag bäst beskriver min känsla, när Muse släppte *United States of Eurasia* som ett första modigt smakprov av kommande albumet. En pompig men mer tyglad *Bohemian rhapsody*. Efter att ha hört den några gånger trillade dock polletten ner.

Och det är styrkan hos Muse. Deras musik är aldrig enkel att ta till sig. Men om du som lyssnare biter dig kvar ett tag, då lossar det. Jag blir ärligt talat rörd av att människor lägger ner så mycket tid, kvalitet och energi i sin musik och sedan delar med sig av det till oss andra.

De rakare popdängorna är albumets stora behållning, som titelspåret, Depeche Mode-esqua *Undisclosed desires* och *Unnatural selection*, men för den sakens skull ger jag inte tummen ner till ambitionen i den symfoniska och gråtmdla avslutningen *Exogenesis part 1-3*.

Matthew Bellamys röst faller allt som oftast in i Radiohead-Thom Yorkes sätt att sjunga på, men det har ju Yorkes nänsin gjort Muse till ett sämre band.

TORBJÖRN HALLGREN

NAME THE PET

Name The Pet
DOLORES/EMI

GGG

Hanna Brandén har minst sagt blivit en snackis på sistone. Man kan hört låten *Get on the bus* på klubbar, men många känner förmodligen igen henne från programmet Popcirkus som sändes i SVT förra hösten då nyfikenheten kring Name The Pet började växa. Låttexterna är rätt basic, krossade hjärtan och vardagliga saker som är lätt att relatera till.

Spåret *Who do you think you are* sticker ut från resten av de nio låtarna på skivan, eftersom den har ett betydligt lugnare tempo. Den faller mig i smaken eftersom jag har en

tendens att gilla lågmälda röster med körer till popvänliga gitarrslingor. Gitarrieff som påminner om Kings of Convenience är aldrig helt fel.

Skivan är danspopelectro med tonvikt på dans, hon har blivit jämförd med band som Parken och Maskinen. Och det är relativt bra jämförelser och jag är tacksam att Name The Pet består av Hanna, en tjej helt enkelt som inte är allt för vanligt i genren. Hanna Brandén är en hipp Södermalmstjej som har fått sina influenser från Billie Holliday och Morrissey.

Nu när hösten börjar dra igång på allvar och man trycks in i små varma klubblokaler för att dansa bort höstängesten så fungerar Name The Pet som ditt lyckopiller. Jag har en stark känsla av att det varken är första eller sista gången vi har hört Hanna Brandén. kanske blir hon Sveriges nästa Robyn.

SOFIA JOHANSSON

NAPOLEON

Bohemians won the series and the little guy
joined the band
RUFFA LANE/BORDER

GGGG

Napoleon tycks vara ett band med storhetsvansinne. Bandnamnet är, förstås, taget efter härskaren Bonaparte och målet med den kommande musikaliska resan är världsherravälde. Så långt kommer det inte att räcka, det kan man nog drista sig att säga, men Napoleons debutskiva är ändå en gemytlig samling låtar.

Uppsalabandet spelar en sprudlande soul. Förmodligen inspirerat av Dexty's Midnight Runners, även om det låter snäppet mer poppigt och sockersött. Blås, xylofon och kör-sångare gör att musiken blir variationsrik och att det aldrig blir riktigt tråkigt. Dessutom är texterna i många fall substansfulla berättelser om livet i hemstaden (vilket sedan tidigare känns igen från både legendaren Owe Thörnqvist och den något yngre Veronica Maggio).

Napoleon slickar fortfarande lite väl mycket medhårs, men det ger ändå den svenska soulen en rejäl knuff in i framtiden. Lyssna på *Send me a woman*, *Cleopatra* eller *I try to despise the ugly people (but the beautiful ones keep turning me down)* så förstår du varför.

HANS LARSON

NEW TANGO ORQUESTA

Vesper
HOOB/BORDER

GGGGG

New Tango Orquesta har gjort sig ett rätt stort namn och en karriär på att på snirklig stig följa i Astor Piazzollas fotspår, med episk nytango med influenser från många andra musikstilar. De har emellanåt gjort fantastiska låtar och lyckats återvinna musikstilen gång efter annan – de har aldrig känts rutinmässiga och tråkiga.

På *Vesper* tar de ytterligare ett litet steg från det traditionella uttrycket och närmar sig, med försiktigt, nästan omärkligt, subtilt minimalism och tangerar nästan klassisk musik; låter tystnaden och försiktigheten bli mer aktiva beståndsdelar. Och genom att göra det lyckas man på samma gång distansera sig från Piazzolla-arvet samtidigt som man närmar sig det. Tonspråket och arrangemangen tar plats och brer ut sig, ibland utan att lämna något annat kvar i rummet, ibland iväg från tangon, ibland sammanstrålade och vänskapligt minglande, men alltid med ett mål, alltid med en melodi – som flyhänta versioner av tolkare av det som inte finns och det som borde. Och *Prelude and ricercare* ett stycke

HEADSTOMP PRESENTERAR STOLT:

ANE BRUN

JENNIE ABRAHAMSON & REBEKKA KARIJORD

25/9 BABEL, MALMÖ

26/9 JÖNKÖPINGS TEATER, JÖNKÖPING

2/10 ÖREBRO KONSERTHUS, ÖREBRO

3/10 KONSERT & KONGRESS, LINKÖPING

4/10 LORENSBERGSTEATERN, GÖTEBORG

6/10 DRAMMENS TEATER, DRAMMEN (NO)

7/10 IBSENSHUSET, SKIEN (NO)

10/10 BJØRNSONHUSET, MOLDE (NO)

13/10 DOKKHUSET, TRONDHEIM (NO)

14/10 BODØ KULTURHUS, BODØ (NO)

15/10 HARSTAD KULTURHUS, HARSTAD (NO)

16/10 FJELLHAVEN, GJØVIK (NO)

17/10 ROCKEFELLER, OSLO (NO)

18/10 NØTTERØY KULTURHUS, NØTTERØY (NO)

20/10 LOGEN TEATER, BERGEN (NO)

21/10 HALL TOLL, STAVANGER (NO)

22/10 KICK SCENE, KRISTIANSAND (NO)

28/10 CIRKUS, STOCKHOLM

30/10 KLUBI, ÅBO (FI)

31/10 TAVASTIA CLUB, HELSINGFORS (FI)

04/11 LILLE VEGA, KÖPENHAMN (DK)

05/11 MUSIKHUSET, ÅRHUS (DK)

MEAN STREETS

7/10 DEBASER SLUSSEN, STOCKHOLM

8/10 PLATENS BAR, LINKÖPING

9/10 DEBASER, MALMÖ

10/10 PARKEN, GÖTEBORG

ELIN RUTH SIGVARDSSON

4/11 DEBASER MEDIS, STOCKHOLM

6/11 BABEL, MALMÖ

7/11 KULTURENS HUS, LULEÅ

11/11 KATALIN, UPPSALA

12/11 SIGURDSGATAN 25, VÄSTERÅS

14/11 STADSTEATERNS FOAJEBAR, GÖTEBORG

MOTORPSYCHO (NO)

31/10 DEBASER, MALMÖ

MATTIAS HELLBERG & THE WHITE MOOSE

18/9 BAR LOOSE, HELSINKI (FI)

19/9 KICKSTART FESTIVAL, JYVÄSKYLÄ (FI)

7/11 ROCK AT SEA, ÖSTERSJÖN

14/11 STICKY FINGERS, GÖTEBORG

DIA PSALMA

15/10 DEBASER SLUSSEN, STOCKHOLM

16/10 UNION SQUARE, DRAMMEN (NO)

17/10 GARAGE, OSLO (NO)

29/10 PLATENS BAR, LINKÖPING

30/10 TEMAKROGEN, NYKÖPING

JENNIE ABRAHAMSON

24/10 DEBASER MEDIS, STOCKHOLM

28/11 ELLAGÅRDEN, BORÅS

FLER AKTUELLA KONserter
PÅ WWW.HEADSTOMP.COM

headstomp
products

SKIVOR

magi i allting, när redan man sugits upp som spillror och ser paradiset. Magiskt.

MAGNUS SJÖBERG

JAY REATARD

Watch me fall

MATADOR/PLAYGROUND

GGGG

Jimmy Lindsey är en låtskrivare från Memphis i Tennessee. Han har släppt ett 20-tal plattor och minst lika många singlar under olika namn och i olika konstellationer. *Watch me fall* är hans andra soloalbum och det är en alldeles strålande skiva.

Det är otroligt medryckande och melodisk garagerock/pop/punk med mycket akustiska gitarer inspelad av Jimmy själv hemma hos honom. Lo-fi-inspelningen har gett skivan en härligt skramlig och punkig ljudbild som verkligen framhåller de poppiga låtarna. Det låter mycket gamla Buzzcocks och även om texterna är kolsvarta och nihilistiska så är det musik som gör en glad och aldrig känns melankolisk. En av de absolut bästa och mest intressanta plattor jag hört i år.

MATHIAS SKEPPSTEDT

ELIN RUTH SIGVARDSSON

Cookatoo friends

DIVERS AVENUE MUSIC/BONNIERAMIGO

GGGG

Elin har startat eget skivbolag och blivit mer självständig än tidigare. Hon spelar också fler instrument ("jag är ingen instrumentalist, men jag kan få instrumenten att låta"), och producerar till stor del själv men med hjälp av Rolf Klinth.

Titeln får mig att vilja beskriva plattan som "fladdrig". Tänk småfåglar. Den är lätt, nyckfull och strävar åt än det ena, än det andra, hållet. Vilket i detta fall är väldigt positivt. Elin har tidigare släppt plattor med fin countrypop, som var välspelad men likriktad. På detta sitt fjärde studioalbum tar hon ut svängarna mer, vilket ger ett helt annat avtryck. Ett som känns personligt och intressant.

Influenserna, som tidigare har kunnat spåras till Bob Dylan och Lars Winnerbäck (som producerade debutplattan), har förökats med Regina Spektor och Marit Bergman. Riktningen är mer poppig och mindre country-aktig – men inte mindre Sigvardsson. Tvärtom.

ANNA GUSTAFSSON

SLOW CLUB

Yeah so

MOSHI MOSHI/BONNIERAMIGO

GGGG

Rebecca och Charles. Två personer. En som sjunger och spelar trummor och en på gitarr och sång. Mer än så behövs inte för att skapa vacker folkpop. Albumdebuterande Sheffield-duon Slow Club sprider värme med sina vackra harmonier och enkla låtar. Ibland nästan sakralt som en julotta. Slow Club gör helt enkelt vackra låtar som stannar kvar länge.

PER LUNDBERG GB

SWITCH OPENS

Switch Opens

GMR

GGGG

Sedan år 2000 har detta manskap släppt ett par plattor under namnet Fingerspitzengefühl. Förra året tröttnade de på att folk varken kunde uttala eller stava namnet och sadlade om till betydligt anonymare Switch Opens. Medlemmarna är desamma och de har inte heller ändrat sitt musikaliska koncept nämnvärt. Det stökar ordentligt och svävar iväg med samma självklarhet. Helt enkelt en väldigt tilltalande brygd av metal och rock som jag mer än gärna skulle vilja möta i en livesituation. Flumungiga *Super globe of pain* lutar i nuläget åt skivans bästa låt.

ROGER BENGTSSON

TAKIDA

The darker instinct

UNIVERSAL

GGGG

Man ska inte göra det lätt för sig.

Det tycker i alla fall inte Victoria Bergsman. Av alla ställen på denna jord väljer hon att spela in i Pakistan, där hon var tvungen att låsas vara gift med medmusikanten Andreas Söderström för att inte anses som allmän egendom, och behövde bevisa sig som musiker för att man inte skulle se ner på henne som kvinna.

Men med allt detta kom också något gott i form av intressant inspiration. Plattan speglar tydligt de pakistanska influenserna. Mötet mellan det främmande och Victoria Bergsmans (för svenska poppare) välbekanta röst utgör en nyskapande pop som är lätt att ta till sig. Det svävar en frisk och söt ton över hela plattan som är mycket tilltalande.

Att kombinera intagande och innovativt är inte det lättaste. Man får gratulera, trots att man misstycker till att utsätta dig för mer pa-

triarkal makt än nödvändigt. Men vill Victoria Bergsman ha det "mystiskt" så vill hon det.

ANNA GUSTAFSSON

THE TINY

Gravity & grace

DETERMINE/BONNIERAMIGO

GGGG

The Tinys förra album *Starring: someone like you* var en fantastisk samling stormande sånger. Tre år senare kommer då uppföljaren. Det handlar fortfarande om likafullt omtumlande, känslösamma arrangemang och sångerskan Ellekari Larssons starka säregna röst som vägleder lyssnaren bland xylofoner, pianon, stråkar och allt annat som bygger bandets vackra ljudslott. Det är svårt att plocka ut guld-korn då det känns som skivan kulminerar och briserar i varje spår. När The Tinys version av Ramones *Pet cemetery* ringer ut och signalerar avslutningen kan man alltså tillskriva bandet ytterligare ett utmärkt verk som nästintill snuddar föregångarens toppar.

BJÖRN SCHAGERSTRÖM

LOUDON WAINWRIGHT III/ RUFUS WAINWRIGHT

High wide and handsome/Milwaukee at last!!!

UNIVERSAL/PROPER/BONNIERAMIGO

GGG/GGG

Klanen Wainwright har ägnat sig åt en rad kuriösa projekt de sista åren. Pappa Loudon skrev en hel fullängdare inspirerad av Hollywood-komedin *På smällen* och Rufus har ägnat sig åt att återskapa Judy Garlands klassiska konsert på Carnegie Hall 1961 och skriva klart debutoperan *Prima donna*. Nu fortsätter Loudon ut i periferin – medan Rufus släpper något så traditionellt som en helt vanlig liveplatta.

Milwaukee at last!!! spelades in redan 2007 på turnén efter senaste studioplattan *Release the stars*. Det är också från den som merparten av de tio livespårerna hämtats. Rufus själv är i sin form – om hans sista skivor varit lite baktunga så ges låtarna här nya uppfriskande lättfotade arrangemang med lite swingjazzblås – och den smäktande pianoversionen av Noël Cowards *If love were all* är en välkommen bonus.

Man hade önskat lite mer russin av den kalibern och lite mindre nu-pluggar-vi-min-nya-skiva-kaka. Kanske sparar han dem till DVD:n.

Loudons nya är en två CD lång hyllning till 1920-talsstjärnan och orenlevnads människan Charlie Poole.

Poole själv skrev förstås aldrig en låt i hela sitt liv. I stället har man satsat på nyinspelningar av hans största hits, låtar man tror att han kanske skulle ha spelat in om han fått chansen – han dog 1931, 39 år gammal – och ett antal låtar om Pooles liv och vilda leverne av Wainwright och producenten Dick Connette.

High wide and handsome har sina höjdpunkter. Titelspåret av Wainwright själv är en av hans bästa. Tyvärr är projektet lika smalt som det är ambitiöst. Poole är i dag nästan bortglömd, de flesta av låtarna alltför daterade för annat än stenkakesamlare och Wainwrights eget namn är inte tillräcklig draghjälp för att ro det i hamn. Ambitioner i all ära, den trista sanningen är att oavsett hur bra musiken är – och, ja, ett tiotal spår är magiska – så hade inte ens en enkel-CD varit en angelägenhet för mer än en ytterst begränsad skara fans.

DAN ANDERSSON

THEM BIRD THINGS

Fly, them bird things, fly!

PLAYGROUND

GGGG

Them Bird Things är inte retromusik. Så säger sångerskan Salla Day. Tidlöst är vad det är. Them Bird Things är också ett mycket intressant fenomen på finska musikhimlen. Them Bird Things är ett samarbete mellan Salla Day, tidigare keyboardist i Branded Women, legendariska, amerikanska låtskrivarna Mike Brassard och Steve Blodgett från 60-talsbandet Mike & the Ravens, producent Will Shade, samt tre utvalda musiker; Timo Vikkula, Esa Jussila och Ville Särämä.

Men retromusik eller inte, det är så man vill beskriva detta. Det är varmt och fantasi-eggande, och definitivt inte finskt. Många verk är skrivna för länge sedan av låtskrivarduon, andra speciellt för detta projekt. Men visst andas det 60-tal, det kan man inte förneka. Sallas nasala, vackra röst ger knorr på det som annars kunde verka rakt och naivt, och bandet lyssnar på henne istället för att göra henne till ditklistrad popsångerska. James Lowe, från legendariska psykedeliabandet The Electric Prunes, pekar ut bland annat detta i sin inledande text i konvolutet.

Det är också sant det han säger att det här är musik du bara kan lyssna på. Du sätter på musiken och den gör resten. Det är skönt med sådan musik. Visst finns det djup att upptäcka, och många textrader snurrar länge efteråt i huvudet, men det är lätt att göra dessa upptäckter. Det är allt annat än introvert musik, trots allvaret mellan varven. Man kan säga att det är väldigt mycket musik och kräver kanske att man orkar med farten, köreorna och arrangemangen. Men det gör man säkerligen för det är inte enformigt, och farten, köreorna och arrangemangen är inte desamma genom hela skivan. Stilar varierar och 60-talspopen blir allt möjligt annat samtidigt.

Jag som väldigt lätt fastnar för mörker faller hårdast för *I can see Russia from here*, *Copper bells* och *Tomorrow*, men faktum är att detta är ett album att lyssna på i sin helhet. Det är helt enkelt så fruktansvärt upplyftande.

ALEXANDRA SANDBÄCK

THE XX

XX

YOUNG TURKS/PLAYGROUND

GGGG

Band som Hey Willpower och Those Dancing Days har gjort det förut, förenat modern r'n'b med konventionell indiepop, men ingen gör det lika naturligt och självklart som The XX. Med en sångerska som låter mer Aaliyah än Hope Sandoval och med musik vars atmosfär mer påminner om Burial än *Boys don't cry* har The XX hittat sin unika plats. Och när man efter idoga lyssningar har placerat varenda pusselbit av den här debuten förstår man än en gång att less is more. Den här kvartetten njuter mer av att bromsa än att köra rakt in i den grå förortsbetongen i västra London. En sträng

i taget på gitarren, en kall touch på trummaskinen, två vana röster som samspelar, men bara en åt gången.

När året är slut kommer XX antagligen ligga högt upp på min lista. Kanske är det rent av så att The XX kan få London att brinna igen. Genom bandets sparlåga, vill säga.

DANIEL MAGNUSSON

CD 7 • 2009

Groove-CD #7, ett konfettiregn av ny och smakrik musik från Sveriges alla hörn! Vill du fortsätta bli inspirerad av musik du inte visste du älskade? Prenumerera! För att få 10 nummer av Groove inklusive skiva hemskickad: betala in 319 kr på PG 18 49 12-4 och uppge både post- och mailadress. Välkommen i familjen!

1 Ane Brun

Humming one of your songs

Gamla Groovekompisen Ane Brun får öppna vår septemberskiva med extremt flyhänta *Humming one of your songs* från sin nya liveplatta kallad *Live at Stockholm Concert Hall*. Hennes närhet, känsla och fingertoppskänsla klickar definitivt igång plattan på rätt sätt. Ane är ju en av våra breddgraders starkaste och mest drabbande singer/songwriters, och när hon hittar rätt finns bara njutning. Mmmmm...

www.anebrun.com

2 Jesper Norda

Tomorrow you'll be forgiven but tonight you will have your teeth knocked out

Multibegåvningen Jesper Norda får det att låta så enkelt när han förklarar att händerna får utforska pianot samtidigt som han bara försöker sjunga något som passar ihop med musikens flöde. Är det inte svårare än så? Kanske inte för vissa... Hur som helst gör Norda känslig och underhudenkrypande musik för höststunder framför brasan. Att sätta låttitlar verkar han också behärska förresten.

www.jespernorda.com

3 Jo Thunder

Simple

Stockholmska Johanna Oskarssons musik har förklarats med ord som karg, trygg och lo-fi. Och visst känns hennes akustiska ljudbild rotad och flädfri. Okomplicerad och skön liksom. Gitarren darrar och Johanna smeker dess toner överallt i luften kring mig. Skönt att hon tog sig namnet Jo Thunder och bröt sig loss från bakgrunds-sångerskans tynande tillvaro. För så här vacker musik har finns det alltid behov för.

www.myspace.com/jothunder

4 Slaraffenland

Open your eyes

Denna danska kvintett släpper sin tredje full-längdare i dagarna, inspelad i egna studion i Köpenhamn. De gör egensinnig och knixig alternativrock med folktoner, nästan med en organisk och mässande skogsvibb som kännetecken. Veldig open och välkommande musik, trots att den ibland kan kännas arty. Inspiration verkar inte saknas.

www.slaraffenland.net

5 Dangerbird

Crooked old line

Allt som behövs för att lira svängig rock är en tajt trummis, en stelfunkig basist och ett nav i form av en gitarrvirtuos med bluesig sångröst. I ett skyddsrum under Systembolaget på Brom-

maplan befinner sig tre sådana personer; Petter, Marcus och Johan heter de och tillsammans bildar de cleana och rena retrogruppen Dangerbird. Och det känns skönt att de inte försöker för mycket, de är precis lagom coola för att kännas intressanta.

www.dangerbird.se

6 Vindra

My old hometown

Linköpingsrockarna i Vindra behöver ny basist! Så, nu har jag sagt det, nu kan vi snacka om musiken. Nysläppta plattan heter *Heroes of the unfinished symphony* och innehåller atmosfärrik och storslagen arenarock. Bandet har småsymfoniska fallenheter och är inte rädda för att ta fram de breda penslarna. Men deras uppriktighet och framfusighet gör dem speciella.

www.myspace.com/vindra

7 Adam Heldring

Needed to break down

Med en fin recension av debuten *Mount Forever* i förra numret av Groove i bagaget släpper vi här fram Stockholms nya popälskling med sin känsliga singel *Needed to break down*. Att Adam har potential att bli både flickfavorit och radioplåga står utom tvivel, hans charmiga pop med vibratosång kommer att hitta honom många vänner i höst.

www.adamheldring.com

8 The 2120's

Stop chasing the tail

Christian Smedström sjunger som Lådernunnans Jonas Almqvist och spelar gitarr som R.L. Burnside – soloprojektet The 2120's är en riktig djupdykning i deltabluesens ryggmärg och lika svettig som The The en gång försökte sig på. Denna gamle stonerrockare med rötter i On Parole och The Awesome Machine har blivit mer intim och därmed ännu mer intressant. Riktigt asfett är uttrycket jag letar efter!

www.myspace.com/the2120s

9 Little Dragon

Looking glass

Little Dragon är så totalt charmanta att ingen kan motstå deras inspirerade och glädjefulla gärning. Så är min tro. Djupt inne i maskinernas värld bygger nämligen Yukimi Nagano och hennes crew upp ett eget ljuduniversum som inte är pop, inte electro och inte nåt annat heller för den delen. Det är nåt annat helt enkelt. Något ytterst njutbart och tankeväckande.

www.little-dragon.se

10 Ruh

The wizard

Med starka gitarrer, driv i kompet och karaktäristisk sång kommer Ruh långt. Vet inte om de gillar min koppling, men jag tycker mig höra Coldplay i låtarnas storslagenhet, även om Ruh är vassare och rockigare än Chris Martins gäng. Hur som helst brinner dessa fem stockholmare i sin musik och är inte rädda att visa det. Mycket intressant.

www.ruh.se

11 C.Aarmé

The abyss song

C.Aarmé säger sig göra en mix av pop, black metal och indie. Och punk också så klart. Vad mer finns att säga? Som en käftsmäll först och ett förlåt efteråt. Som att äta en prinsessstårta efter att ha rivit upp handen på rostig taggtråd. Ja, ni fattar grejen. Har svårt att komma på nåt annat band som påminner om C.Aarmé, men PiL kommer inte i närheten och The Hives är alldeles för konventionella. En sån här fånig text gör dem

inte heller rättvisa, så upplev C.Aarmé själv nu med en gång.

www.myspace.com/caarme

12 The Fallen Empires

Numb

Malmö är hemma för denna progressiva indie-rockkvintett som verkar turnera i norra Tyskland med jämna mellanrum. Medryckande och adrenalinstinn rock med finess är deras business, många europeiska rockklubbar kommer att bockas av innan gitarrerna läggs på hyllan gissar jag. Bredden i Sveriges rockstall är enorm, världen verkar knappt räcka till. Och jag mår bra!

www.thefallenempires.com

13 Delarosa

Take heart

Och på The Fallen Empires följer ännu ett rockband från Malmö. Här är en riffglad låt från deras debutplatta med samma namn. Delarosa kör mer i stonerstil där även tamburin och gnidande gitarsolon får ta plats. Och det är coolt, tuft, rockigt, fartfyllt och framförallt spännande i en genre som annars kan vara lite trång att manövrera i.

www.myspace.com/thebanddelarosa

14 So Geeks

I don't care if I lose my mind

Härliga blinkningar till Stooges och Cramps och fantastiska texter ("I feel bad today/it turned out my boyfriend was gay") gör So Geeks till mitt nya favvoband. Deras influenser är "Originalitet för fan. Och röda läppar." Även de söker för tillfället basist. Dessa göteborgstjejer skulle kunna rocka röven av vilken gammal trött läderjacka som helst – fy fan vad gött!

www.myspace.com/sogeeks

15 From Our Hearts

Disco

Detta nykläckta band från Götet förlitar sig på klistriga refränger som följer på slamrig rock. De vill blanda dissonans med melodier och har kommit en bra bit på vägen med denna vision. För det är vasst och spretigt och ändå nynnvänligt, precis uppläggat som världens bästa band, Pixies, fullföljde ända in i kaklet. Jag gillar, och du bör också kolla upp denna mörka men färgglada bekantskap.

www.myspace.com/fromourheartstheband

NARCISSUS BY PACIFIC!

25 SEP - DEBASER MEDIS

ALELA DIANE

W/ LAURA GIBSON

26 SEP - SÖDRA TEATERN

J. TILLMAN

w/ MALCOLM MIDDLETON

2 OKT - DEBASER MEDIS

KINGS OF CONVENIENCE

3 OKT - NALEN

4 OKT - LUND, MEJERIET

THE HANDSOME FAMILY

7 OKT - KÄGELBANAN

NOUVELLE VAGUE

9 OKT - BERNIS

EAGLES OF DEATH METAL

10 OKT - GÖTA KÄLLARE

11 OKT - MALMÖ, KB

JOSHUA RADIN

13 OKT - DEBASER MEDIS

MONEYBROTHER

27 OKT - CIRKUS

RISE AGAINST

W/ REGULATIONS

30 OKT - FRYSHUSET ARENAN

RÖYKSOPP

30 OKT - BERNIS

ISIS

4 NOV - STRAND

PHOENIX

W/ NOAH AND THE WHALE

7 NOV - DEBASER MEDIS

8 NOV - GÖTEBORG, BREW HOUSE

THE DEAD WEATHER

7 NOV - CIRKUS

MONSTERS OF FOLK

(CONOR OBERST, MIKE MOGIS, JIM JAMES OCH M. WARD)

12 NOV - FILADELFIKIRKAN

YO LA TENGO

17 NOV - KÄGELBANAN

GRIZZLY BEAR

W/ ST. VINCENT

26 NOV - DEBASER MEDIS

AIR

29 NOV - BERNIS

THE MARS VOLTA

30 NOV - CIRKUS

PETER DOHERTY

4 DEC - DEBASER MEDIS

REGINA SPEKTOR

7 DEC - CIRKUS - UTSÅLD

8 DEC - CIRKUS - EXTRA KONSERT

INFO OM BILJETTER OCH MÅNGA ANDRA KONSERTER PÅ WWW.LUGER.SE